

A BÁRÁNY KIRÁLYSÁGA

KEMÉNY ELEDEL ÉRETT KORÚAKNAK III.

Írta: ifj. Lehotzky József

Az írás elkészítésében drága feleségem, Katka segített. Köszönet érte!

Kiadja: Abdai Keresztyén Közösség

Felelős kiadó: ifj. Lehotzky József
9151 Abda, Kossuth u. 20.

Rendelés, vélemények: 96/350-913, 30/650-1717
loviz@freemail.hu

A kiadvány mind részleteiben, mind egészében,
hagyományos vagy elektronikus úton történő sokszorosítása,
terjesztése engedélyezett!

Minden jó fenntartva!

Abda, 2008.

Bevezetés

Az egész Ezékiel könyve nagyon aktuális manapság. Isten népének, a keresztyéneknek az állapota nagyon hasonlít Izrael népének az akkori állapotára. Mint tudjuk, Izrael népe előképe a szellemi Izraelnek, az újjászületettek közösségének, a keresztyénségnek. (Ebben benne foglalják az összes egyházban, felekezetben, gyülekezetben, közösségben élő összes hívő ember.)

A Szent Szellemmel való betöltekezésem után az Ezékiel könyvéből kaptam az első kijelentéseket az Úrtól. Nem gondolom azt, hogy én hasonlatos lennék Ezékielhez, vagy ugyanaz lenne a küldetésem, mint neki. Viszont úgy látom, hogy bizonyos jelenségek, amelyek Izrael történetében előfordultak testi viszonylatban, azok a szellemi szinten is hasonlóan működnek a keresztyén gyülekezeteken belül, és ha nem vigyázunk, és nem változtatunk, akkor mi sem kerülhetjük el az ítéletet.

Azt mondhatod erre, hogy most kegyelmi korszakban élünk, és ebben igazad is van. A törvény korszakában, mikor az emberekben nem lakott a Szent Szellem, hanem csak a papok által lehettek kapcsolatban Istennel, mindenféle ceremóniát és áldozatot kellett bemutatniuk, és ha Isten abban a korszakban is megbüntette az embereket engedetlenségük miatt, akkor mennyivel inkább most, amikor mindannyian személyesen kapcsolatban lehetünk vele, bennünk lakik a Szent Szellem, közvetlenül mehetünk hozzá, és Ő már elvette a bűneinket! Ha tehát mégsem engedelmessé válnak, nem kerülhet el minket sem az ítélet. Az, hogy még vár, azaz Ő nagy kegyelme, és türelme. Aki többet kapott, (mármint mi, az újjászületett keresztyének) azoktól többet is vár az Úr. Tehát a kegyelem, és a szabadság törvénye sokkal szigorúbb, mint a kőbe vésett törvény, nagyobb odafigyelést, és teljes átadottságot igényel.

Természetesen mindenki vizsgálja meg magát, mert Isten előtt egyenként kell megállnunk, és a gyülekezeti hovatartozásunk nem jelent előnyt vagy hátrányt Isten szemében. Olvassuk el, tehát a Bibliából:

Ez 33,30-33

„Azután eljönnek hozzád, mintha népgyűlésre jönnének; odaül eléd az én népem, hallgatják beszédedet, de nem a szerint élnek. Pajzán dallá lesz az a szájukban, az eszüik pedig nyereségen jár. Csak ennyi vagy nekik: Pajzán dalok énekese, akinek szép a hangja, és jól pengeti a lantot. Hallgatják a beszédedet, de nem a szerint élnek. De ha majd beteljesedik - mert beteljesedik! - akkor megtudják, hogy próféta volt közöttük.”

Ez a jelenség nagyon jellemző a keresztyén emberekre. Ma, mikor minden ember olvashatja Isten Igéjét, a hívők nagyon jól tápláltak szellemileg, sok „magasröptű” tanítást hallgathatunk, vajon mindebből mennyit cselekszünk meg?

Nemrégem beszélgettem egy testvérnővel, aki éppen „gyülekezetet váltott”, és úgy jellemezte a számára új gyülekezetet, hogy „olyan jól tápláltak” itt a hívő emberek. Ha bekapcsoljuk a rádiót, TV-t, ott is rengeteg prédikációt hallhatunk. A nagy kérdés: **A SZERINT ÉLÜNK-E?**

1985. óta, amióta betöltött az Úr Szent Szellemmel, hirdetem az igét. Jártam egy vidéki gyülekezetbe, havonta egyszer prédikálni. Sok idős testvér volt a gyülekezetben, s mikor beszélgettünk, sokat panaszkodtak. Az Úr mutatta, hogy beszéljek a hálaadás fontosságáról. A prédikáció után odajöttek hozzám, szorongatták a kezemet, és mondták, hogy „milyen szépen beszél a testvér, ugye jön máskor is”. Hát mentem máskor is, és akkor is ugyanarról beszéltem, és akkor is ugyanazt mondták nekem. Mikor már többször történt ugyanez, azt mondtam nekik, hogy addig nem jövök, míg meg nem cselekszik azt, amiről eddig prédikáltam, mert az Úr sem mond addig mást nekik.

Isten nem ígérte, hogy szép beszédekkel fog minket szórakoztatni, „**vakargatni a viszkető füleinket**”. Ezt egy másik szellem teszi, hogy elaltasson minket. Az Úr elvárja, hogy megcselekedjük, amit mondott, hogy a szerint éljünk. Sajnos a gyülekezeti gyakorlatunk, szinte szórakoztató iparrá lett. Szép zenéket hallgatunk, jó szónoklatok hangzanak el, egyéb más előadásokat szervezünk, pld. pantomim, színdarab, bábjáték, kórus, szavalat, zeneszámok, mintha kulturális szolgáltatást nyújtana a gyülekezet. Aztán mikor hazamegyünk, kibeszéljük, hogy most milyen szépen beszélt a pásztor, vagy milyen nyakkendő volt rajta, vagy esetleg nem tetszett a szavalat, vagy hamisan énekelt a kórus, esetleg összehasonlítjuk a gyülekezetünket más

gyülekezettel, és örülünk, hogy a miénk jobb, sőt talán az országban, vagy egész Európában a legjobb? Konstatáljuk magunkban, hogy mivel ilyen jól „elszórakoztat” bennünket a pásztor testvér, megérdemli a fizetését, „megtartjuk”.

De hétfőtől minden megy a megszokás szerint, idegeskedünk, veszekszünk, rohanunk a pénz után, dühösek leszünk, ha nem sikerül valami. Este TV-t nézünk, szidjuk a kormányt, stb., stb... (lehet, hogy csak nekem jutottak ilyenek eszembe – gondolom, kedves olvasó, hogy te ennél szentebb vagy). Ezáltal Isten beszéde csak pajzán dallá lett számunkra, a „szolgáló” pedig „**pajzán dalok énekesévé**”. A prédikátor mindig valami újat, tetszetőst kell, hogy mondjon, hogy ne legyen számunkra unalmas. Ezzel a viselkedéssel tisztátalanná tesszük az istentiszteletünket.

Jak 1,22-25

„Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket.

*Legyetek az **igének cselekvői**, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint azaz ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. De aki a **szabadság tökéletes törvényébe** tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt **boldoggá teszi cselekedete.**”*

Tehát, aki nem cselekszi meg a hallott ígét, ő milyen ember? Aki másokat becsap, azt csalónak nevezzük, és a törvény bünteti őket. De milyen ember az, aki saját magát csapja be? Szerintem, és az Ige szerint is bolond ember.

Visszatérve a jóltápláltságra, a Jelenések könyvében szó van a laodiczeai gyülekezetnek írott levélben a jóltápláltságról. Persze, minden keresztyén, főleg a karizmatikusok azt mondják, hogy ez nem nekünk szól, hanem a nagy egyházaknak, a vallásos embereknek. Hát nézzük csak:

Jel 3,14-22

*„A laodiczeai gyülekezet angyalának írta meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból. Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássák szegyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és **térj meg!** Íme, az **ajtó előtt állok**, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”*

Az első részében a langyosságról beszél, ezt a karizmatikus gyülekezetek kapásból elutasítják maguktól: – hiszen olyan „tüzes” a dicsőítésünk (a 100 decibeles csendes nap), meg tüzesen tudunk „beszélni” az Igeről, szinte le sem lehet állítani. Vajon az életvitelünkből látszik-e a hitünk? Belül a szívünkben ezt gondoljuk, hogy lelkileg meggazdagodtunk, nincs semmire sem szükségünk.

Egy lelkipásztor barátom, egy sikeres gyülekezetnek a lelkipásztora. Szép, nagy imaházat építettek a településük központjában, azt mondta, hogy nagyon meg van elégedve, mert jó gyülekezete van, jók a munkatársai, jól működik a gyülekezeti élet, nem is tudja, mit kérjen az Úrtól. Nehéz lehet neki így imádkoznia. Kérdés, mit tenne, ha mindez nem lenne?

Először örültem neki, hogy milyen jó, de nem hagyott nyugodni, különösen mikor emlékeztem a korábbi lelkes, kereső, alázatos testvéremre, aki annak idején segített nekem, hogy üdvbizonyosságra jussak. Az egyik nagyra növekedett egyház tagjai nyíltan úgy gondolják, és a cselekedeteik is erről tanúskodnak: nekik nincs szükségük más gyülekezetekkel való kapcsolatra, mert a gyülekezetük mindent meg tud oldani, mindenük meg van, ami kell nekik. A tévében való megjelenéshez is megveszik a műsor időt, stb.

Ez nagyon áldottnak hangzik, de közben nehogy elaludjunk, hogy ne vegyük észre a mezítelenségünket, és szegénységünket. Természetesen az általánosítások nem igazak mindenkire. „Akinek nem inge, ne vegye magára!”, viszont akinek nincs inge, sürgősen öltözzön fel az Úr által ajánlott fehér ruhába, mely a szentek igazságos cselekedeteit jelenti.

Jel 19,8

„És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.”

Mt 7,21

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”

Tehát, a cselekedeteink szerint leszünk megítélve, nem a szerint, hogy melyik gyülekezetbe tartoztunk, vagy mennyi prédikációt hallottunk, vagy mondtunk, nem is a megtérítettek száma szerint hanem, hogy megcselekedtük-e, amit Isten nekünk mondott!?

Tisztelt Igehirdetők, „Pásztorok”!

Ugye, nem szeretnétek, ha az emberek csak úgy hallgatnának titeket, mint „pajzán dalok énekesét”, aki olyan szépen tud beszélni, és olyan jó hallgatni, de nem cselekszi meg senki sem, amit hallott tőled? Hát ne elégedjete meg azzal, hogy meghallgatnak, és ne annak örüljete, ha sokan hallgatnak meg, hanem úgy beszéljete, hogy a hívők inspirációt kapjanak a megcselekedésre is. Aki hajlandó rá, az erőt kapjon (az árral szemben úszva is) megcselekedni Isten akaratát, ahogy a mennyben mindenki Isten akaratát cselekszi.

Amikor ezt írom, nem céloom a viszkető füleiteket csikizni, de céloom felébreszteni mindenkit, hogy meglássátok, az Egyház, az EKLÉZSIA sajnós nem Krisztus szerint épül fel. A mi gyülekezeti szokásaink, hagyományaink, viszonyaink nem az Isten Igéje alapján nyugszanak. Olyan nyugodtak vagytok, hogy minden jól megy a gyülekezeteitekben, de valójában nem a jó irányba mennek a dolgok.

Az Igében, ezen belül az Ó-szövetségben is benne van, hogy mi az Isten akarata, mi az, ami nem tetszik az Úrnak, és a Szent Szellem által megérthető mindez. Fel kell tehát hagynunk a kised „egyházasi” játékokkal, felekezetieskedéssel, és vissza kell térni az Úr Jézus Krisztushoz!

Nagyon közel az Ő visszatérése, és az Ő uralmának felállítása ezen a földön, melyben számít ránk, akikkel együtt akarja az Ő uralmát gyakorolni. Az Ő királysága viszont teljesen másképpen működik, mint a földi uralmak, beleértve a gyülekezetekben működő vezetést is. Erre az uralkodásra most kell felkészülnünk, és Ő is készíti az Ő egyházát. Egy kiváltképpen való népet, akik vele fogunk uralkodni ezer esztendeig. Csak a megtört szívűekkel tudja Ő, a Bárány a munkáját elvégezni. Annyi büszkeség, „gazdaság” (beképzeltség), rátartóság, felfuvalkodottság van még mindig bennünk, és ezért van darabokra szabdálva Krisztus Teste.

Kedves Olvasó!

Ha nem vagy kész az egész hitéleti gyakorlatodat átalakítva megcselekedni az Isten akaratát, akkor **ne olvasd tovább** az írást, mert így számodra csak pajzán (tisztátalan) dallá lesz.

A következőkben az Ő uralmáról (királyságáról) szóló igékkel, valamint az emberi királyságokkal és a Bárány királyságával fogok foglalkozni.

Jel 7,17

„Mert a Bárány, aki a királyi székek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.”

Adj nekünk királyt...!/1Sám 8,6

Isten szándéka az volt Izrael népével, hogy rajtuk keresztül mutassa be Isten az Ő királyi uralmát a földön. Rajtuk keresztül áldja meg a népeket, ahogy ezt megígérte Ábrahámnak. Ezért minden néptől különböztek, kilógtak a sorból.

Izrael népének történelmén ellenben végig húzódik a nép azon vágya, hogy olyan legyen, mint a többi nép. Ennek a vágnak az egyik megtestesítője a király, ahogy minden környező népnek volt valamilyen egyszemélyű uralkodója (királya, fáraója, császára). Az ő pozíciójával előjogok jártak, ettől pedig a többi embernél különbnek tartották, és valóban különbözött is, főleg a külső megjelenésében, és az emberek fölötti hatalomban. A király utáni vágy először Gedeonnal kapcsolatban fogalmazódott meg.

Bír 8,22-23

*„Ezután azt mondták az izraeliek Gedeonnak: **Uralkodj rajtunk te, aztán a fiad és az unokád is, mivel megszabadítottál bennünket Midján kezéből! De Gedeon így válaszolt nekik: Én nem uralkodom rajtatok, és nem fog uralkodni rajtatok a fiam sem. Az ÚR uralkodjék rajtatok!**”*

Ismerjük a történetet, hogy Gedeon engedelmessége miatt Isten mekkora győzelmet adott nekik az ellenséges Amálek felett. A napnál is világosabban látszott, hogy nem Gedeon emberi erején, vagy ügyességén múlt a győzelem, hanem az Úr adta kezükbe az ellenséget, mégis felmerült bennük, hogy egy ilyen királyra lenne szükségük, mert mellette biztonságban érezhetnék magukat, hiszen vele van az Úr, mai szóhasználatnál élve „Ő az Úr felkent Szolgája”, a „Pásztor”, „felkent Apostol” – rajta van a „kenet”.

Elő is álltak azzal a kéréssel, hogy Gedeon „*Uralkodj rajtunk te, aztán a fiaid és az unokáid is*”. Ez olyan alázatosan hangzik, hiszen magukat alá akarják rendelni, azt kérik tőle, hogy alattvalókká tegye őket. Ma azt mondanánk, hogy ez milyen jó lelkület, „tekintély alá akarnak menni”, „kontrollt” szeretnének maguk fölött, nem akarnak „szabadoskodni”, hanem elkötelezik magukat, nem lázadók, hanem engedelmesek, elfogadják az Úr „felkentjét”, és ezzel az Urat tisztelik.

Gedeon válasza meglepő, hiszen elutasítja őket, és nem enged nekik, pedig szerintem az önbecsülésének nagyon tetszett, amit kértek, hiszen látjuk korábban, hogy tele volt kisebbségi komplexussal, bizonytalan volt az Úr vezetését illetően, ezért kért háromszor is jelet az Úrtól. Mégis egyszerűen indokolja elutasítását: „Az ÚR uralkodjék (uralkodik) rajtatok”.

Ha ma valaki keresztyénként azt mondja, hogy neki „csak az Úr a vezetője, a pásztor”, egyből rásütik, hogy lázadó, önfelű, önjelölt, különc, non konform, stb...

Márpedig ezt olvassuk az 1Jn 2,26-27-ben:

*„Ezt azokról írtam nektek, akik **megtévesztenek titeket, de bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az Ő kenete tanít meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.**”*

Zsid 8,10-11-ben:

*„De ez lesz az a szövetség, amelyet Izrael házával ama napok múltán kötök, így szól az Úr; törvényeimet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük leszek, ők pedig az én népemmé lesznek. Akkor **senki sem tanítja** többé így a társát és testvérét: Ismerd meg az Urat! Mivel mindenki ismerni fog engem, a kicsinyek és nagyok egyaránt.”*

Jn 16,13-ban:

*„amikor azonban eljön Ő, az igazság Lelke, **elvezet** titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek.”*

Hogy is van? Gedeon idejében, a Szent Szellem nem lakott a földön, az emberek próféták (látók) és a papok által érintkeztek az Istennel, Ő választott ki bírát, aki volt, hogy nagyon rossz jellemmel rendelkezett (lásd Sámson). Ekkor csak az Úr uralkodott fölöttük és nem volt helyes, hogy azt szerették volna, az Isten által

választott szabadító uralkodjon rajtuk.

Most, amikor a Szent Szellem kitöltött a mi szívünkbe (Gal 4,6), amikor már személyesen kapcsolatban lehetünk az Atyával (Róm 8,15-17), amikor szabad bejárásunk van az Atyához (Ef 2,18; Róm 5,2), amikor mindannyian papok vagyunk (1Pét 2,9; Jel 1,6), és prófétálhatunk (1Kor 14,31) – valóban szükségünk lenne más emberektől jövő vezetésre? Arra, hogy más emberek uralkodjanak fölöttünk, előjogokkal, kiváltságokkal rendelkezzenek, és úgy tekintsük őket, hogy ők közelebb vannak Istenhez és elhiggyük, hogy szükségünk van arra, hogy valaki Isten és köztünk közbenjárjon, minket megáldjon, minket vezessen, és mi neki alárendeljük magunkat? Állandóan arra van szükségünk, hogy valaki tanítson minket? Emberi kontrollt gyakoroljon felettünk?

Kedves testvéreim! Ez mind **eretnesség**, és nem egyezik a Biblia tanításával és szellemével.

2Kor 11,17

*„Amit mondom, nem az Úr szerint mondom, hanem szinte esztelenül, a dicsekedésnek ezzel a merészségével. Minthogy sokan dicsekednek test szerint, én is dicsekedni fogok. Hiszen ti okosak vagytok, és szívesen eltűritek az eszteleneket: mert eltűritek, ha **valaki leigáz titeket**, ha valaki **élősködik rajtatok**, ha valaki zsákmányul ejt titeket, ha valaki **hatalmaskodik rajtatok**, ha valaki arcul üt benneteket. Szégyenkezve szólok, minthogy **ehhez mi gyengék voltunk**. De ha valaki merész valamiben, esztelenül szólok, merész vagyok én is. Héberek ők? Én is. Izraeliták? Én is. Ábrahám utódai? Én is. Krisztus szolgálói? Esztelenül szólok: én még inkább...”*

Jézus, a Szent Szellem által uralkodik a Földön és az egész teremtett világban, mivel bement a valódi Szentek Szentjébe. Egyetlen egy áldozatot, saját magát feláldozva, beült a mennyei trónba, és az uralom az Ő vállán van. Itt, a Földön nincsenek „földi helytartói”, és nem igei „felkent” szolgálókról beszélni sem, mert minden újjászületett keresztyén felkenetett a Szent Szellem által, és elküldetett valamilyen szolgálatra. Fontos a „szolga” szó, mert biztos vagyok benne, hogy Isten ezt a szó eredeti és legszorosabb értelmében értette, sőt az eredeti szó rabszolgát jelent. Ami azt is jelenti, hogy nem a saját tulajdona, hanem az uráé, aki a Krisztus, azaz Felkent, a megöletett Bárány. Legyen **Ővé a dicsőség** mindörökké!

Mi pedig az Ő küldöttei vagyunk és egymásnak testvérei, a szó eredeti értelmében. Mindannyiunknak van kenete a Szenttől, és Ő megtanít mindenre, és elvezet minden igazságra. Szó sincs az újszövetségben emberi uralkodókról és szellemi vezetőkről.

Félreértés ne essék, nem tagadom a SZOLGÁLATI ajándékokat, de Isten a szolgálatot valódi értelmében értette. Paradoxon lenne uralkodó szolgálókról beszélni. A szolgáló testvéreknek nincsenek előjogaik, nincs „bebetonozott” pozíciójuk, nem megközelíthetetlen felsőbbrendű „felkentek”, hanem a Krisztus testének tagjai. A szellemi templom élő kövei. Krisztusnak (a Felkentnek) a küldöttei, akik arra kapták a kenetet, hogy a küldetésüket betöltsék, a testvéreiket SZOLGÁLJÁK. Nincs a testnek olyan tagja, amelyiknek ne lenne funkciója, szolgálata a többiek felé. Tehát a szolgáltatás sohasem egyirányú, hanem mindig kölcsönös, és így a függőség is kölcsönös (interdependencia).

Róm 1,11-12

*„Mert szeretnék látni benneteket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak nektek, vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek **egymás hite által**, a **tietek és az enyém által**.”*

Még mielőtt vád érne, szeretném tisztázni, hiszek abban, hogy az Úr adott apostolokat, prófétákat, tanítókat, pásztorokat, evangélistákat. De vezetés szempontjából. Az Újszövetség nagy változást jelentett, mivel Krisztus, a Felkent a Szent Szellem által a hívők szívében él. Ezért a vezetést mindenki belülről kapja, kívülről csak megerősítésre adtak a szolgálati ajándékok. (Lásd: Ap Csel 11,27-28; Ap Csel 21,10-14)

Így van ez a tanítással is, amiről a Zsid 8-ban ír az ige. Ez ellentmondásnak látszik, hiszen itt azt írja, hogy „nem tanítja egyik a másikat”, míg az Ef. 4-ben pedig, hogy „Ő adott némelyeket... tanítókul.” Mégsem ellentmondás, hiszen a tanítás csak a szívünkben lakozó Szent Szellem által érhető meg, s meg kell ítélni (vizsgálni) a tanítást is, ahogyan a próféciaikat és az összes többi megnyilvánulást is.

Ami még ebben érdekes, hogy mindegyik ajándékot többes számban említi. A pásztort is. Tehát egy gyülekezetben nyugodtan lehet több pásztor, sőt lennie is kell, a létszámtól függően, és a Főpásztor Jézus, a Krisztus (a Felkent).

Sehol, a Bibliában nincs az Isten népének egyszemélyű vezetője. Az **Ószövetségben sincs** egyszemélyű vezető: Mózes mellett ott volt Áron, és később a Léviták. A királynak pedig meg kellett várnia a prófétát, hiszen Saul bukását éppen az okozta, mert azt gondolta magáról, hogy ő egy személyben áldozhat és vezetheti a népet a harcban.

A helyi gyülekezetet Isten presbiterekre (vénekre, elöljárókra, püspökökre) bízta, és bármelyik újjászületett testvér lehet ilyen vezető, ha van hozzá **ambíciója**, és **betölti a feltételeket**, amelyek nem természetfeletti, hanem emberiek. Bármelyik Szent Szellemmel betöltött testvér képes rá, sőt még nem keresztyén ember is képes lehet betölteni ezeket. Nem kell hozzá különleges felkenetés.

1Tim 3,1-7

*„Igaz beszéd ez: ha valaki **püspökségre törekszik, jó munkát kíván**. Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi; megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas, nem részeges, nem kötekedő, hanem megértő, a viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár, olyan, aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmességben és teljes tisztességben neveli. Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten egyházára? Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy **felfuvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá essék**. Szükséges, hogy a kívülállóknak is jó véleményük legyen róla, nehogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék.” (Tit 1,5-9)*

Van egy csúnya félreértés, sőt **félreértelmezés** az Ekléziában. Az Ef 4-ben leírt 5 szolgálatot tartják a gyülekezet vezető szolgálóinak, pedig itt egyáltalán nincs szó a gyülekezet vezetéséről, még csak arról sem, hogy ezek a testvérek végezzék a felsorolt szolgálatokat, hanem arról van ott szó, hogy minden testvérnek kell végeznie valamilyen szolgálatot, és az itt felsorolt szolgálati ajándékok **készítik fel őket**. Ezt most nem akarom tovább fejtegetni, mert később a szolgálatokról is szándékozok írni.

Ezek után térjünk vissza a királykéréshez! Mivel Gedeon nem vállalta a királyságot, hanem hűséges maradt Isten uralmához, nem lett királyuk. Gedeon haláláig ez a téma a felszín alatt szunnyadt. Gedeonnak volt 70 fia, mivel elkövetett egy nagy hibát, sok feleséget vett magának, és mint látjuk a szívét, eltérítették az Úrtól, és bálványokat állított és imádott az egész néppel együtt. Erről most többet nem írok, mert ez az alaptanításokhoz tartozik (a holt cselekedetekből való megtéréshez), amely tejnek itala, és nem kemény eledel. Térjünk vissza Gedeon történetéhez!

Bír 8,24-27

„Majd ezt mondta nekik Gedeon: Csak egyet kérek tőletek: Adja nekem mindenki a függőket, amelyeket zsákmányolt! Azok ugyanis aranyfüggőket viseltek, mivel izmaeliek voltak. Ők így feleltek: Örömet odaadjuk. Leterítették egy felsőruhát, és arra dobta mindenki a zsákmányolt függőket. Az elkért aranyfüggők súlya ezerhétszáz arany sékel volt, azokon a holdacskákon, fülbe valókon és bíborruhákon kívül, amelyek Midján királyain voltak; meg a láncokon kívül, amelyek a tevék nyakán voltak. Gedeon éfödöt csináltatott abból, és felállította a városában, Ofrában. Ott paráználkodott azzal egész Izrael. Csapda lett ez a dolog Gedeonnak és háza népének.”

Ez a rész megmutatja azt is, hogy egy felől Gedeon nem fogadta el a királyi pozíciót, mert tudta, hogy ez az Urat illeti, de a dicsőségből, amit az arany jelképezett, elvett és bálványt készítettett, amely szellemi paráználkodás helye lett, és a Biblia azt írja, hogy ez csapdává vált Gedeonnak is.

Amikor valaki Isten erejével szolgál, betegeket gyógyít, ördögöket űz, emberek megtérnek a prédikációjára, akkor ez **természetfeletti és természetes dicsőséggel is jár**. Ezt a dicsőséget teljesen Istennek kell adni, egy kicsit sem szabad magunknak kérni belőle, mert ez bálványimádáshoz vezet, és csapdává lesz Isten népének. Ha egy keresztyén szolgáló Isten erejével szolgál, akkor sokszor az emberek dicsérgetik, felemelik, túlzott megbecsülésben részesítik. Ezt próbálták tenni Jézussal is, de Ő visszautasította, elment egy puszta helyre, vagy keményen rávilágított a hiányosságaikra és bűneikre.

Péter is kemény prédikációval válaszolt, amikor az Ékes kapuban lévő sánta meggyógyult, és világosan kifejezte, hogy nem a saját erejével cselekedte ezt a gyógyulást, e prédikációja miatt aztán el is fogták őt és Jánost.

Mikor Pál meggyógyította a sántán született férfit Lisztrában, az emberek áldozatot akartak bemutatni neki és Barnabásnak, mivel azt hitték, hogy az istenek jöttek le emberi formában. Pálék ekkor megszagatták a ruhájukat, és a megtérés evangéliumát hirdették nekik. Ap Csel 14,8-19

Kicsit később – a zsidók felbujtására – Pált megkövezték, és meg is halt. A testvérek kivitték a városon kívülre a testét, majd az ima hatására felkelt és abban a városban sokakat tanítvánnyá tettek.

Az Úr szolgájának ma is az a kötelessége, hogy minden dicsőséget Istennek adjon, és ne használjon fel belőle semmit a saját hatalma, tekintélye megszilárdítására. Általában ez az emberekből ellenszenvet, támadó reakciót vált ki ma is. Ezt a helyzetet arra kell ma is felhasználni, hogy a megtérést hirdessük.

Sajnos, a karizmatikus mozgalom és a gyülekezetek tele vannak ilyen bálványokkal, akik elfogadták a dicsőítést az emberektől, és ezzel meglopták az Isten dicsőségét. Más nem karizmatikus gyülekezetek eleve az emberi dicsőségre, képességekre és sikerekre, teljesítményekre épülnek, és mellőzik Isten dicsőségét. Sajnos azokat a szolgálókat, akik képesek Isten erejével szolgálni, felemelik, istenítik, bálványozzák. Mivel a többi testvér nem akarja meghozni azokat az áldozatokat, amelyek a kenettel teli szolgálat feltételei, ezért azok lesznek a „nagy” szolgálók, akik odaadták magukat teljesen az Úr szolgálatára. A többi testvér pedig laikus marad, pedig az Úrnak az a terve, hogy minden újjászületett hívő Isten erejével, kenettel töltsse be az Istentől kapott szolgálatát. Ez lenne a normális, és az emberek figyelmét a csodákkal is Isten dicsőségére kellene irányítani.

Bír 8,33-9,6

„Miután Gedeon meghalt, ismét paráználkodni kezdtek Izrael fiai a Baálokkal, és Baál-Berítet tettek meg istenüknek. Nem törődtek Izrael fiai Istenükkel, az Úrral, aki kimentette őket minden környező ellenségük kezéből. De nem voltak hűségesek Jerubbaálnak, azaz Gedeonnak a háza népéhez sem, mindazért a jóért, amit Izraelért cselekedett.”

Bír 9,1

*„Abimélek, Jerubbaál fia elment Sikembe anyja testvéreihez, és így szólt hozzájuk, meg az egész nemzetséghez, amelyhez anyja családja tartozott: BeszéljeteK így Sikem polgárainak a füle hallatára: Mi jobb nektek? Az, ha hetven férfi uralkodik rajtatok, mármint Jerubbaál fiai, vagy az, ha egy ember uralkodik rajtatok? Emlékezzetek csak arra, hogy én a ti húsoatok és véretek vagyok! Amikor anyja testvérei elbeszélték róla mindezeket a dolgokat Sikem valamennyi polgárának füle hallatára, azoknak a szíve Abimélek felé hajlott, mert ezt mondták: Testvérünk ő. Adtak neki hetven ezüstöt a Baál-Berít templomából, Abimélek pedig ezen **haszontalan és hitvány embereket bérelt fel**, hogy kövessék őt. Majd elment apja házához Ofrába, és meggyilkolta testvéreit, Jerubbaál fiait, hetven férfit egy kövön. De Jótám, Jerubbaál legkisebb fia, megmenekült, mert elbújt. Ezután összegyűltek Sikem polgárai, meg az összes várbeliek, elmentek és királlyá tették Abiméleket a sikemi tölgyfánál, az emlékoszlop mellett.”*

Mihelyt meghalt Gedeon rögtön akadt egy önjelölt király-jelölt. Mivel Abimélek Gedeon másodrangú feleségétől származott, tehát nem örökölhette, úgy gondolta, hogy megadja a népnek, amit szeretnének. Hiszen Gedeon fia volt, és azt kérték: „uralkodj felettünk, és uralkodjanak a fiaid is”. Tehát elkezdte magát reklámozni, és egy csavaros hazugságot adott be a népnek, a félelmeikre alapozta a kampányát. Sajnos, ma is sok gyülekezetnek van ilyen Abiméleke.

Itt megfogalmazza azt a dilemmát, ami ma is a gyülekezetek dilemmája: Mi jobb, ha 70 ember vagy csak egy uralkodjon fölöttetek? Ez költői kérdés, és sugallja a választ, hogy jobb, ha csak egy uralkodik.

A gyülekezet vezetéséről beszélgetve sokszor mondták nekem vezető testvérek, hogy a több személyű, presbiteri vezetés nem működik, mert kell egy vezető, aki az élre áll. Aki megmondja, mi legyen. Ez szerintem is így van, de már kb. 2000 éve van ilyen vezetőnk, aki ráadásul a szívünkben él a Szent Szellem által, és megmutatja, mit tegyünk, csak engedelmessé kellene neki. Ő Jézus, a Krisztus.

Természetesen Gedeon fiai nem akartak uralkodni rajtuk, tehát nem is ez volt a valódi kérdés, hogy a 70 ember uralkodjon-e rajtuk. Ebben a felvetésben az is benne van, hogy a népnek nem jó, ha uralkodnak felettük. Hiszen, ha jó lenne, akkor a jóból nem lenne baj, ha több van, tehát az lenne a jobb, ha hetvenen uralkodnának felettük.

Ez a propaganda egyértelműen az ördögtől volt, és az igazi alternatíva, hogy ne ember, hanem Isten uralkodjon, nincs is megemlítve, sőt erről igyekszik Abimélek elterelni a figyelmet.

Itt jönnek szóba a gyülekezet vezetés dilemmái: – Az nem lehet, hogy egy gyülekezetnek ne legyen egy emberi vezetője, – „ha többen vezetnek, akkor ez több fejű szervezet, és ez torzszülött.” – Ahogy egy gyülekezet vezető ezt nekem fejtegette, és sajnos sokáig ezt én is így hittem. E miatt a szemlélet miatt ment szét az a kb. 100 fős gyülekezet, amelyet az Úr kegyelméből plántálhattunk feleséggel. Azt hittem, hogy Isten egy személyben engem tett a vezetővé, és mikor elköltöztünk egy másik városba, kellett magam helyett **egy** valakit kinevezni, de ő nem tudta betölteni ezt a szolgálatot. Nem is tudhatta senki sem, mert Isten nem rendelt a gyülekezetben egyszemélyű vezetés. E helyett presbitereket kellett volna felkészítenem és rendelni a „SZOLGÁLAT”-RA, ahogy azt az ígében olvassuk. (1 Tim 1,5)

Mint már írtam, még az Ószövetségben sem volt soha egyszemélyű a vezetés. Mózes mellett ott volt a testvére Áron, és a Léviták. Bár a királyság nem szerepelt Isten tervében, de miután Isten megadta a kérésüket, ott sem volt egyszemélyű a vezetés és a tekintély sem. Tudjuk, hogy ott voltak a papok (léviták), de ott volt a próféta is. Épp ez volt Saul bűne, hogy a körülmények sürgetése miatt nem várta meg az áldozattal a prófétát.

Hogy honnan vette mégis a mai eklézsia az **egyszemélyű vezetés „mítoszát”**? Természetesen a világtól, ahogy a zsidók is a környező népektől látták, hogy királyuk van. Tehát a gyülekezetben az egyszemélyű vezetés a **világiasság** miatt van. Amikor Nagy Konstantin császár, világi uralkodó léte egy személyben Pápa is lett, és a babiloni Misztérium Vallás főpapja, (Pontifex Maximusza) is volt.

Arra is hivatkoznak a gyülekezetek, hogy gyorsan cselekedni csak egy személyű vezetéssel lehet. Saul is a sürgetés „kényszerítette”, hogy ne engedelmeskedjen Isten utasításának. Ez lett aztán a veszte. Szerintem ez a veszte a Gyülekezetnek is, mert nem bízunk kellőképpen az Úrban, hanem engedjük magunkat sürgetni. Itt van jelentősége a „Szombat napnak”, de erről is külön füzetben szeretnék írni.

Láthatjuk a Bibliából, hogy Sátán az, aki sürget, siettet, mert „tudja, hogy kevés az ideje”. Isten tud várni, ahogy Péter írja: „nem késedelmes az Úr, ahogy azt sokan gondolják, hanem **hosszan tűr érettünk.**” Isten nem kapkod el semmit! Jézus is az idők teljességén jött el, és 30 éves koráig nem tett semmi rendkívülit, bár némely hagyományok ezt tartják, de ezek is az ördög hazugságai. Mikor a démonok felfedték, hogy ki is Ő, nem engedte őket szólni, mert nem jött még el az ideje. Isten nekünk is azt parancsolja, hogy legyünk nyugalomban, hosszan tűrjünk, és mindvégig kitartsunk.

E kis kitérő után folytassuk Abimélekkel! Mint királynak mi volt az első cselekedete? Megölette az ellenfeleit. Annak a Gedeonnak a fiait, akiket korábban uralkodónak akart a nép. Ez a nép nem tett ellene semmit, sőt, mintha el is feledkeztek volna arról, hogy előzőleg őket akarták Gedeon után uralkodónak.

Vajon manapság nem így történik a gyülekezetekben, mikor az érettebb testvéreket, akik veszélyeztethetnék a vezető mindenek feletti tekintélyét, különböző tisztátalan, testies, világi, ördögi módszerekkel vagy belekényszerítik egy alárendelt szerepbe, ahol le kell mondaniuk az Istentől kapott szolgálatukról, vagy olyan helyzetbe hozzák őket, hogy távozniuk kelljen a gyülekezetből?

A jó keresztyén gyülekezetek nem „rúgnak” ki senkit, csak súsárolnak, rágalmaznak, vádolnak. A megvallott bűneit kitergetik, megszégyenítik, kiprédikálják, s említhetnék még rengeteg „hívós” fogást a vetélytársnak gondolt szolgáló, vagy szolgálók szellemi meggyilkolására, és ha esetleg egy ilyen nyomás alatt valami hibát követ el, akkor már van jogalap a kirekesztésre. Ennek több hatása is van, hiszen a vetélytárs (vélt vetélytárs) eltűnik a képből, de ami még fontosabb, mint „minta” a többieket is megfélemlíti, és a vezető szempontjából ez jónak látszik, de valójában nagyon romboló. Vajon, ilyen alapra lehet-e áldott,

jó gyülekezetet építeni?

Ahogy József Attila fogalmaz a Hazám című szonettjében: amikor „...Fortélyos félelem igazgat minket...” Egy ilyen közösségben nem érdemes érettségre jutni, mert a vezető célpontjává válhatsz. (Ez a „bolhaidomítás” tipikus esete: A történet szerint a bolha azért nem ugrik ki az üvegből, mert először rá volt zárva a teteje, és mikor ugrott, beverte a fejét, és megtanulta (klasszikus kondicionálás), hogy nem szabad olyan magasra ugrani. Azután ha levesszük az üveg tetejét, akkor sem ugrik ki, mert nem mer magasabbra ugrani, nehogy beverje a fejét.)

Sajnos a gyülekezetek nagy többségében előfordultak ilyen módszerek, és a testvérek ezek miatt rengeteg fájdalmat hordoznak magukban, amely gátolja a hitüket, és az Úrral való kapcsolatukat. Ez az egyik oka, hogy miért halad olyan kevésbé a missziós munka. Természetesen minden gyülekezetben azt gondolják a testvérek, hogy ez nálunk nem így van.

Ahogy tovább fogjuk olvasni és elemezni az ígét, lehet, hogy rá fogsz ismerni azokra a történésekre, amelyek a te gyülekezetekben is előfordultak.

Gedeon legkisebb fia elrejtőzött, és így megmenekült. A legtöbb hívő is így tesz, mikor találkozik ezzel a problémával (bűnnel), hogy azt mondja: – „ő ezt nem tudja átlátni”, „nem hivatott megítélni a vezetője cselekedeteit”, „nem hívta el az Úr arra, hogy vezessen”, „ő csak kis ember, nem foglalkoztatja a vezetés” –, stb. stb. stb. Tulajdonképpen elrejtőzik a probléma elől. A pszichológiában ezt elhárító mechanizmusnak nevezik, amivel az ember a belső feszültségét akarja csökkenteni, amely a tapasztalt valóság és az Isten Szent Igéje között van.

Amikor a királyavatás ünnepe volt, Gedeon legkisebb fia felment a Garizim hegyre és mindenkinek a füle hallatára „vádolta” Abiméleket, és elmondott egy példázatot, amely nagyon fontos üzenetet hordoz számunkra az emberi uralmakkal kapcsolatosan.

Bír 9,6-21

„Ezután összegyűltek Sikem polgárai, meg az összes várbeliek, elmentek és királlyá tették Abiméleket a sikemi tölgyfánál, az emlékoszlop mellett. Amikor hírül adták ezt Jótámnak, elment, megállt a Garizim-hegy csúcsán, és harsány hangon kiáltva ezt mondta nekik: Sikem polgárai, hallgassatok rám, hogy rátok is hallgasson az Isten! Elmentek egyszer a fák, hogy királyt kenjenek föl maguknak.

Mondták az olajfának: Légy a mi királyunk! De az olajfa ezt mondta nekik: Talán elvesztettem olajomat, amelyért tisztelnék istenek és emberek, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Ekkor a fügefának mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! De azt mondta nekik a fügefa: Talán elvesztettem édességemet, meg pompás gyümölcsömet, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Majd a szőlőnek mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! De azt mondta nekik a szőlő: Talán elvesztettem mustomat, amely öröme derít isteneket és embereket, hogy menjek hajladozni a fák fölött?

Végül a túskebokornak mondták mind a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! A túskebokor azt mondta a fának: Ha igazán királyotokká akartok engem kenni, jertek, húzódjatok árnyékomba; mert ha nem úgy lesz, akkor tűz csap ki a túskebokorból, és megemésztí a Libanon cédrusait!

Ti most igazán és feddhetetlenül jártatok-e el, amikor királlyá tettétek Abiméleket, helyesen bántatok-e Jerubbaállal és háza népével, és úgy bántatok-e vele, ahogyan megérdemelte? Hiszen értetek harcolt apám, sőt az életét is kockára tette, amikor kimentett benneteket Midján kezéből. Ti pedig fölkeltetek apám háza népe ellen, legyilkoltátok fiait, hetven férfit egy kövön, és királlyá tettétek Sikem polgárai fölött Abiméleket, a szolgáló fiát, mivel a testvéretek ő! Ha tehát most igazán és feddhetetlenül bántatok Jerubbaállal és háza népével, akkor örüljétek Abiméleknek, és örüljön ő is nektek! De ha nem, akkor tűz fog kicsapni Abimélekből, és megemésztí Sikem polgárait meg a várbelieket, tűz fog kicsapni Sikem polgáraiból meg a várbeliekből is, és megemésztí Abiméleket!

Ezután elmenekült Jótám, és futva ment Beérbe. Ott telepedett le, mert félt a testvérétől, Abimélektől.”

A példázatbeli fák is királyt választottak. Mi készítette őket erre az elhatározásra, hiányzott valami az életükhöz, a növekedésükhöz, a gyümölcsstermésükhöz? Nem!

Egy hozzájuk hasonló fa hogyan tudna nekik segíteni, ha hiányt szenvednek? Természetesen sehogy. Csak

egy náluk nagyobb hatalom tudna segíteni (pld. Egy kertész, vagy erdész: Jézus Krisztus). Négy „fát” kértek meg, hogy vállalja el ezt a tisztséget.

Először az olajfát kérték meg. A válasza megszívlelendő kedves „felkent szolgálók”, „pásztor” testvérek: „Talán elvesztettem olajomat, amelyért tisztelnék istenek és emberek, hogy menjek hajladozni a fák fölött?”

Az olaj a Bibliában egyértelműen a Szent Szellemet, a karizmatikus mozgalomban oly nagybetűvel említett „kenetét” jelenti.

Általában azok az emberek vállalkoznak ilyen pozícióra, akik **már elvesztették a kenetüket**, illetve már nem arra használják, amire adatott. Akin egyértelműen kenet van, annak nincs szüksége, hogy bármilyen pozíciót kapjon, mert az isteni jelenlét tiszteletet, elfogadást vív ki a számára. Így is kellő hatást tud kifejteni. Jézus földi életében nem birtokolt semmilyen akkori pozíciót, egyszerűen ácsmester volt, mégis 30 éves korától mindenkinek oda kellett rá figyelnie. Sőt még halála után is, és a mai napig sem lehet kitérni a hatása alól, hiszen Ő a Felkent, a Krisztus.

Egy kivételes ember például Dávid, aki bár pozícióba került, de a legnagyobb győzelmeit számkivetetten, üldözötten, lenézetten érte el. A pozíció az elesését eredményezte Betsabéval, és amikor megtért, nem érdekelt többé a pozíció, inkább azt választotta, hogy az Úr előtt megalázza magát.

Másodszor a fügefát kérték fel, hogy a királyuk legyen. Az ő válasza a következő: „Talán elvesztettem édességemet, meg pompás gyümölcsömet, hogy menjek hajladozni a fák fölött?” E szerint, ez az ember vállalja el, akiben már nincsenek meg a szellem jó gyümölcsei. Melyek is ezek? „*Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.*” (Gal 5,22)

Ha valaki egyszemélyű vezető, nem mindig tudja ezeket teremni, hiszen gyakran más lelkület kell ahhoz, ha pozícióból akarja megoldani a problémákat, és meg akarja őrizni vezetői pozícióját.

Több vezetővel kapcsolatban hallottam már ilyen problémáról, és sajnos magam is azt tapasztaltam, hogy az ilyen embernek, mintha kétféle jelleme lenne. Ha valaki elesett és segítséget igényel, akkor önfeláldozóan képes segíteni, de ha valaki éretté kezd válni, már van látása, véleménye a dolgokról, képes önállóan, kenettel szolgálni, akkor ellenfelet lát benne, és akkor hirtelen mintha egy másik ember lenne. Képes olyan dolgokra is, amelyek ellentétesek az igével és a jó gyümölcsökkel. Az emberek ezt nem tudják feldolgozni, és ilyenkor úgynevezett „hasítás” jön létre, mert ezt a tettet minden módon le akarják választani a vezetőről, mintha nem is ő követte volna el. Ilyenkor jönnek a magyarázatok, hogy „biztos ez volt a legjobb”, és csak az „Isten ügyét akarta megvédeni”, „én nem érthetem a vezetőm döntéseit”, stb. Uzzá tudna arról beszélni, hogy az Ószövetségben mi történt azzal, aki emberileg akarta megmenteni az Isten szövetségének ládáját a leeséstől. Sajnos ő már nem tud prédikálni. Nehogy a nagy buzgalmunkban mi is ilyen sorsra jussunk! Még az a jó, hogy nem a törvény korszakában élünk, hanem **van még lehetőségünk új felismerésre jutni, és megtérni.**

Tehát a gyümölcseit már nem tudja teremni, aki elvállalja a „királyságot”. Helyette ingadozhat a többiek felett. Ez a pozíció mindig ingatag. Egyrészt kétes értéke van még az emberek szemében is, másrészt hamar ki lehet esni belőle, ezért szoktak mindenféle tisztátalan eszközt bevetni a megtartására, mert mindig lesz, aki erre a pozícióra fog törni.

Abimélek a tömeges testvérgyilkosságot választotta, és nincs ezzel egyedül. Harmadrészt az embernek ingadoznia, lavíroznia kell vélemények között, mert ha leteszi a voksát egy örök érvényű igazság mellett, akkor hamar elveszti a népszerűségét, ráadásul királyoknál ez fővesztéssel is jár. Onnan nem lehet egyszerűen, az érdemei elismerése mellett nyugdíjba vonulni. Természetesen mindig vannak kivételek, amelyek erősítik a szabályt.

A harmadik fa, akit a felkérés ért a szőlő volt. Az ő válasza is hasonló volt. „Talán elvesztettem mustomat, amely öröme derít isteneket és embereket, hogy menjek hajladozni a fák fölött?”

A must illetve az abból erjedt bor a Szentírásban mindig a Szent Szellem örömét jelenti. Itt nem a természetfeletti nevetésre gondolok, hanem arra az öröme, amely jellemző volt az első századi

keresztyénekre, és ami miatt képesek voltak vállalni a vértanúságot is. (Ap Csel 5,40-42) Az a „szolgáló”, aki elvállalja az egyszemélyű vezető pozícióját, elveszíti a Szent Szellem örömét, és helyébe egy más fajta öröm lép, a pozícióból fakadó hatalom élvezete, a „siker íze”. A „szeretet hatalma” helyett már a „hatalom szeretete” tölti be a szívét, ugyanez, meg is részegít. Az ilyen emelkedett érzés-függőséget okoz, erről az ember nem fog lemondani, bármibe is kerül. Sajnos sok ilyen bukást láttunk a pünkösdi-karizmatikus mozgalomban. Ezek okozzák a szakadásokat, mivel „nem fér meg két dudás egy csárdában”. Aki tiszteli Istent és szereti az Ő népét, még a hatalom miatt sem fogja szétszakítani az Ő testét, a gyermekeit. (Lásd: Salamon bölcs döntését: 1Kir 3,16-27)

Sajnos a gyülekezet vezetése körüli hatalmi versengéseknek rengeteg újjászületett, és megtérőfélben lévő ember esett áldozatul, olyanok, akik megbotránkoztak a vezetők hataloméhségén. Én Krisztussal együtt azt hirdetem, hogy az ilyen vezetőknek ’jobb lett volna, ha egy malomkővet kötnek a nyakukba, és a tengerfenekére vetik őket’, mert amikor meg kell állniuk az Úr előtt, azt fogják hallani az Ő szájából, hogy **nem is ismertelek titeket ti gonosztevők**, és nincs tisztítótűz, hanem csak a végleges örök ítélet, sírás, rívás és fogak csikorgatása, mivel megbotránkoztatták, és elbotlást okoztak a hitben erőtléneknek a viselkedésükkel. Miattuk káromolják az Úr nevét a világi emberek, és nem csak ők nem mennek be az Isten királyságába, de másokat sem engednek bemenni a viselkedésükkel.

Nem örülök, hogy ilyen súlyos ígéket kell írnom, de ez az igazság. Ez az Isten Igéje, akinek van füle hallja és meg is érti, hiszen most még van idő a bűnbánatra, és a cselekedetek megváltoztatására. „TÉRJETEK HÁT MEG, MÍG TART A „MA”!

Negyedszerre a tövisbokrot kérték meg, hogy legyen a királyuk. Ez döbbenetes, hogy egy ilyen növény, amelyik nem is fa, és teljesen értéktelen, sőt káros gyom, mert elveszi a táplálékot a többi elől, uralkodjon a fák fölött? Ki hallott még ilyet? Sajnos a keresztyénségben ez folyik a III. századtól, mikor Nagy Konstantint tették a Katolikus Egyház fejévé. Azóta értéktelen emberek váltották egymást ebben a pozícióban, és minden ilyen királyi jellegű egyházvezetésben. Egy értékes ember sem vállal el ilyet, hiszen nincs is erre a pozícióra szükség a Gyülekezetben. Jézus már beült a királyi trónba, és a lábai, alá vettetett minden, és vele együtt mi is királyok vagyunk. Egy új papságnak a tagjai: a királyi papságé, egymásnak pedig **szeretett** testvérei. A „fáknak” nincs szükségük uralkodóra ahhoz, hogy tudjanak nőni és gyümölcsöt teremni. Csak lefelé kell bocsátaniuk a gyökerüket, és a koronájukkal a nap felé kell fordulniuk, a többi „magától” történik, mivel az Úr ezt belénk programozta már a világi megalapítása előtt. Ez az új teremtés csodája.

Ami a döbbenet, hogy a tövisbokor ezt el is vállalta, nem volt **semmi önkritikája**, sőt, még ő szabott feltételt a cédrusoknak. Grotosz elképzelni, hogy a hatalmas fák, cédrusok, tölgyek, mahagóni, bükk, mamutfenyő, gesztenye, akác és a többi fa behúzódik a tövisbokor árnyékába. Milyen árnyékot tud ez adni? Egyáltalán minek nekik az árnyék? Hiszen őket a napfény élteti, és aki följük magasodik, az csak elfogja előlük a drága napot! Ez nem tűnt fel nekik?

Sajnos a keresztyén gyülekezetek vezetőségei tele vannak ilyen tövisbokrokkal. Hatalmi ambíciókkal, teljes férfiakkal és nőekkel, akik készek elfogadni a pozíciót, és diktálják a feltételeket, visszatartják az áldást a náluk sokkal értékesebb Isten gyermekeitől. Nem engedik őket, hogy közvetlenül élvezhessék az Isten csodálatos jelenlétét, és hogy teremhessék a Szellem gyümölcseit, betöltve az Istentől eltervezett szolgálatukat. Aki mégis ki akar húzódni az árnyékukból, azt lesújtják, kizárják, megrendszabályozzák. Mózes szerint ’bárcsak Isten egész gyülekezete próféta lenne’!

A tövisbokorhoz hasonlóan Abimélekből tűz jött ki és vizályt okozott Izráel népe közt. A szakadások többsége a hatalmi villongások miatt keletkezett, és most emiatt van Krisztus teste darabokra szabdalva, rengeteg felekezetben szétszórtan.

Az Úr visszajön hamarosan, és számon fogja kérni a vezetőkön az Ő népének a szétdaraboltságát, és **ne tudjátok meg milyen dühös!**

Bír 9,22-24

Abimélek három évig volt Izráel fejedelme. De Isten egy gonosz lelket küldött Abimélek és Sikem polgárai közé, ezért Sikem polgárai hűtlenek lettek Abimélekhez. Így torolta meg Isten a Jerubbaál hetven fián

elkövetett erőszakot, és így háritotta vérüket testvéreikre, Abimélekre, aki meggyilkolta őket, meg Sikem polgárait, akik támogatták őt testvérei meggyilkolásában.

Mint láthatjuk az ilyen uralkodás nem tart sokáig, Abiméleké is csak 3 évig tartott. Nagyon felkavaró, amit ezután olvasunk, és a kegyelem üzenetéhez szokott fülünket sérti. A jóságos Istenről alkotott kép – aki azért van, hogy nekünk segítsen – szertefoszlik. Isten küldött egy „gonosz lelket”, és ez hűtlenséget hozott közéjük. Nagyon hasonló ez a helyzet a Bábelnél történetekhez. (Javaslom elolvasni a „Bábel tornya vagy Isten temploma?” című tanítást.)

Hogyan lehet, hogy Isten gonosz szellemet küld az emberek közé? Mivel a gonosz és minden serege is az Ő hatalma alatt van, neki enged, és végső soron az Ő dicsőségét szolgálja.

Én mindig azt gondoltam, hogy a szakadások a Sátán műve, és harcolni kell ellene. Lehet, hogy Isten maga hozott létre szakadásokat?

A válaszom igen, valószínűleg Ő többször tett ilyet, hogy a gonoszsgot megakadályozza. Sőt, olyat nem is olvasunk a Bibliában, hogy Sátánnak bármikor is sikerült volna a saját elhatározásából szakadást okoznia. Tudomásul kell vennünk, hogy a sok szakadás által létrejött egyházak, Isten által elküldött gonosz szellemek hatására jöttek létre. Nem az a gonosz, aki szakított, hanem az a szervezet vált Isten szemében olyanná, amelyet meg kell akadályozni, hogy az Isten dicsősége ne csorbuljon.

Kedves testvéreim, gyülekezeti tagok, akik mellé álltatok egy-egy hatalomvágyó vezetőnek, és nem szóltatok, nem tettetek semmit, amikor valaki magához ragadta a hatalmat, mondván: „Ne szólj szám, nem fáj fejem, vagy én ebbe nem látok bele, nem értek a vezetéshez”, stb.! Isten, e szerint az ige szerint rátok is háritja a vezető bűnét és eljön az idő, amikor meg is torolja, mert Ő nem változik.

Tudom, hogy kemény ez a beszéd, de akinek van füle, hallja, és ha az ember kész megtérni, megváltozni, akkor Isten megbocsát. Ahogy itt is és Bábelnél is látjuk, Isten nem tűri az Igéjével nem egyező szervezeteket, és Ő okozza a szakadásokat. Ha az Ő népe betölti az Ő Igéjét, és a szerint cselekszik, nincs olyan emberi, társadalmi, politikai vagy akár démoni erő, amely az egységet szétszakíthatná, vagy amely az Ő népét legyőzhetné. (Lásd: Bálám és Bálák esete.)

A történet szerint, az ezt követő testvérharcban rengetegen haltak meg, és végül egy nő ölte meg Abiméleket. Ezután ismét bírát küldött az Úr, és a királyság iránti vágy háttérbe szorult.

Az a szabály érvényesült, hogy ha a nép az Urat imádta és szolgálta, akkor biztonságban élhetett, ha ellenben a bálványokhoz fordult, akkor ellenség kezébe került. Csak, ha ismét megtért az Úrhoz, akkor támasztott Isten egy „szabadítót” nekik.

Véleményem szerint ez ma is így van a keresztyénség életében, csak komoly megtérés és a megszokott gyakorlat megváltoztatása hozhat megújulást az Eklézsiában. Azaz, ha feladjuk a III. századtól kialakult világi, egyszemélyű gyülekezet vezetési formát (un. pápaságot), és visszatérünk az ige szerint preferált presbiteri vezetéshez. Ha feladjuk azt a gyakorlatot, hogy az egyik vagy másik szolgálatot fölé emeljük a többinek, és hagyjuk, hogy a különböző szolgálatok harmonikusan kialakuljanak és működjenek a gyülekezetben. Ha az egyházak, felekezetek és gyülekezetek, hajlandóak a dogmaikat feladva visszatérni az Isten Igéjének egyedüli tekintélyéhez, feladva a felekezetes elkülönülésüket, és városonként eggyé válnak: Akkor az Úr teljes dicsőségével fog megjelenni, és helyre fogja állítani az Ő szent templomának, a Gyülekezetnek a dicsőségét, és el fog jönni az Ő visszajövele, amit az Övéi várnak.

Ha végre a keresztyének nem teológiai dogmák köré gyülekeznének össze, hanem egy személy, Jézus Krisztus, a Bárány köré! Rajta kívül nincs is más király sem a mennyben, sem a földön, sem az alvilágban, és az Övé minden dicsőség és hatalom, most és mindörökké, Ámen!

Ezek után a Bírák könyve szerint ismét bírák vezették a népet, akiknek nem voltak kiváltságaik, hanem ugyanolyan egyszerűen éltek, mint a többi ember, és amikor az Úr szólt nekik, akkor harcba vezették a népet. Csak addig volt rajtuk az Úr kenete, ameddig engedelmesek voltak neki, és ha elment róluk a kenet, akkor az

nyilvánvaló lett az egész nép előtt, és akkor nem volt már emberi pozíciójuk, vagy tekintélyük. Sőt, a bírák elsősorban az ellenségtől való megszabadítást vezették, de a családok mindennapi életébe már nem volt beleszólásuk. A hatalmuk korlátozott volt, gyermekeik nem örökölték automatikusan a hatalmat, hanem minden esetben az Úr választotta a bírát, és a nép sem tudta előre, hogy kit és mikor küld az Úr. Emberileg nem volt bebiztosítva a szabadulásuk, mindenkor bízniuk kellett az Úrban, és hozzá kellett kiáltaniuk.

Az utolsó bíra Sámuel volt. Ekkor jött elő ismét a király kérés témája. Sámuel hibát követett el, mikor a fiait tette bírakká, mivel a bírának sohasem a fia volt a következő bíra. A fiai pedig korruptak voltak, a hatalom megromtatta őket, nem voltak alkalmasak bírának.

Igazából mindig ott élt a nép közt az a vágy, hogy királyuk legyen, ahogy a többi népnek. A szívükben ők is azt szerették volna, az emberi biztonság miatt, hogy Sámuel fiai örököljék a bíráskodást. Ahogy Gedeonnak is ezt mondták: „Uralkodj te és a fiaid, és azok fiai is utánad.” Olvassuk hát el a király kérés történetét!

1Sám 8

*„Amikor megöregedett Sámuel, a fiait tette Izrael bíráivá. Elsőszülött fiának Jóél volt a neve, a másodiknak Abijjá. Beérsebéban bíráskodtak. Fiai azonban nem az ő útján jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el, és elférdítették az igazságot. Összegyűltek azért Izrael vénjei, és elmentek Sámuelhez Rámába. Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak. Tégy valakit királyunkká, hogy ő bíráskodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás! Sámuel azonban rosszállotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bíráskodjék fölöttünk! És imádkozott Sámuel az Úrhoz. Az ÚR pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg, hanem **engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk**. Veled is ugyanúgy cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta kihoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak, és más isteneknek szolgáltak. Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan **figyelmeztessd őket**, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog felettük. Ekkor Sámuel elmondta az ÚR minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle. Ez lesz a királynak a joga – mondta -, aki uralkodni fog fölöttetek. **Fiaitokat elveszi**, harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és futnak harci kocsija előtt. Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett. Velük szántatja szántóföldjét, és **velük végezteti aratását**, velük készítteti hadifelszerelését és a harci kocsik fölszerelését. **Leányaitokat meg elviszi kenőcskészítőknak**, szakácsnőknak és sütőnőknak. Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajfakertjeiteket elveszi, és hivatalnokainak adja. Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és udvari embereinek meg hivatalnokainak adja. Szolgáitokat és szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat, még a samaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük. Nyájaitokból tizedet szed, **ti pedig a szolgálói lesztek**. Akkor majd **panaszoktok királyotok miatt**, akit magatoknak választottatok, de akkor már **nem válaszol az ÚR**. A nép azonban **nem akart Sámuel szavára hallgatni**, hanem ezt mondták neki: **Mégis legyen királyunk! Olyanok akarunk lenni, mint minden más nép: királyunk bíráskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat**. Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az ÚRnak. Az ÚR pedig így felelt Sámuelnek: **Hallgass a szavukra, és válassz nekik királyt!** Sámuel ezt mondta az izraeli férfiaknak: **Menjen mindenki a maga városába!**”*

Az első probléma, hogy ahelyett, hogy az Úrhoz kiáltottak volna, és hogy Sámuel is az Urat kérdezte volna, emberi módon automatikusan a fiait tette bírakká, pedig nem ez volt a korábbi gyakorlat. Korábban mindig Isten maga tett embereket bírává, felkente természetfeletti hatalommal a vezetésre, és a bíráskodásra.

Ma is az a gyakorlat a gyülekezetekben, a pásztori szolgálatban, hogy a sikeres szolgálatokat automatikusan a szolgálók fiai öröklik. Ez akkor helyes, ha nekik is valóban az a szolgálat adatott, és az Úr világosan ezt az utasítást adta.

Sajnos a legtöbb esetben nem erről van szó, hanem arról, hogy ez automatikusan történik, az Úr kizárásával a döntésből, emberileg bebiztosítva a szolgálat tovább menetelét. Az itt a kérdés, hogy Isten mennyei királyságát akarjuk-e felépíteni, vagy a mi kis királyságunkat?

Az emberek mindig keresik az emberi biztonságot. Az Úrtól kérni bírát, az Úrban bízni, esetleg rá várni, ez bizonytalan érzést jelent a testi ember számára. Mint kiderül az Igéből, a bírák által maga Isten uralkodott a választott népen, és tapasztalhatták a folyamatos vezetését, gondoskodását, de a fenyítését is, mikor

elfordultak Tőle. Sámuel rögtön tudta, hogy nem helyes, amit kér a nép, de mégis az Úrhoz fordult. Az Úr világosan kifejezte, hogy ez ellenére van, és látta, hogy a szívekben mi az igazi indítékuk. Ő a szívek vizsgálója, „nem azt nézi, ami a szeme előtt van, hanem azt, ami a szívben van”.

Megdöböntő a diagnózisa: Az Ő választott népe, akiket kihozott Egyiptomból, és vezetett a pusztában, letelepítette őket a tejjel és mézzel folyó földön, MEGUTÁLTA ŐT. Az emberek nem akarják már, hogy Isten személyesen uralkodjon rajtuk. El tudjátok ezt képzelni?

Sajnos ugyanez történt a gyülekezetben is, és történik ma is. Az emberek a biztonság utáni vágyuk miatt, nem szeretik Krisztus egyedüli uralmát, mivel ott nem lehet sumákolás, nincs korrupció, ott nem az emberek szavazzák meg, hogy mi legyen.

Krisztus uralma a Szent Szellem vezetése által áll fenn, és csak aki engedelmeskedik, az részesül az áldásban. Krisztus Uralmában nincsenek nagy és kicsi emberek, nincsen emberi tekintély, csak a Krisztus tekintélye.

Krisztus uralma kiterjed az életünk minden területére, nincs úgynevezett magánélet, vagy üzleti élet, stb., Aki tiszta, annak az életének minden részlete tiszta, aki átadta magát Krisztusnak, az élete minden apró részletét is átadta Neki, és az ilyen ember ezt később sem vonhatja vissza következmények nélkül. Aki sumákol, annak azaz érdeke, hogy Isten ne közvetlenül uralkodjon köztünk. Aki kétfelé akar sántikálni, az Úr mellett a világot is szereti, annak fárasztó a szüntelenül való engedelmesség, belefáradt az Istenkeresésbe, és szeretné egy kicsit élvezni a világot is. Nem feltétlenül bűnökről van szó, hanem csak egy kis kikapcsolódásról, lazításról. Csak egy kicsit hadd tehessék azt, amit szeretnének, s ne kelljen mindig csak az Úr akaratát tenni! Azt hiszem, a mai keresztyénség erre épül. Azért alakult ki az a gyakorlat, hogy a gyülekezet tulajdonképpen szolgáltatást nyújt a tagoknak, akik pedig adakoznak a „PÁSZTOR” testvérnek, hogy professzionális lelkészként, mint egy állást betöltve, kielégítse a hívek lelki, szellemi szükségleteit, igényeit, vágyait. (Jó program legyen.)

A többiek a világban forgolódhatnak nyugodtan, leterhelheti őket a világ, karriert csinálhatnak a világban, hiszen van, aki helyettük is keresi az Urat. Hetente feltöltődhetnek az „Istentiszteleten”. A professzionális „pásztor” vezeti őket a harcban, előttük megy. Sőt helyettük olvassa az Igét, helyettük imádkozik, helyettük van az Úrral kapcsolatban, elveszi az Úr vezetését, helyettük hirdeti az evangéliumot, helyettük tanítja hitre a gyerekeiket, ők ezért fizetik a „tizedet”. Ennek fejében a tagságukkal, a megjelenésükkel a „pásztor” dicsőségét, tekintélyét szolgálják, ebben a globális és regionális nagy játékból a számokkal, a „pásztor versenyben”. Kinek hány fős gyülekezete van, a szerint van tekintélye a többiek előtt. A tagok ezzel fizetnek a szolgáltatásért. Persze ebbe még belejátszik az is, hogy milyen templomuk, imaházuk van, van e tornya, és a városuk elit részén áll-e? Mennyi a havi bevétel a tizedből? (Itt jegyzem meg, hogy az Újszövetségben nem olvasunk sehol sem arról, hogy tizedet kell fizetni, hanem jótékonyságról, adakozásról ír az Isten Szent Igéje. Erről is szándékozom külön füzetben írni.)

Tehát, mikor Sámuel az Úrhoz ment, Isten látta a szívüket, hogy már generációk óta ott él bennük a vágy, hogy ne Isten legyen a királyuk, mert akkor olyanok lehetnek akár a többi nép, asszimilálódhatnak végre. Isten azt látta, hogy UTÁLJÁK az Ő uralmát. Szörnyű ilyet olvasni az Isten kiválasztottairól, hogy utálják az Isten uralmát, de ez volt az indítéka a király-kérésnek. Nem az, amit ők mondtak, hogy Sámuel fiai nem jártak az Úr útján, ez csak a szépen hangzó indok volt.

Megutálták Isten uralmát, és a többi néphez akartak hasonlítani. Isten nem állt ellen ennek a kérésnek, mert kész volt már az Ő megoldása, amit Krisztusban készített, hogy a Krisztust ültesse majd be nem csupán Izrael királyi székébe, hanem egy ennél magasabb trónba, a mennyei trónba. Hogy az Ő uralkodásának sohase legyen vége, mivel egyedül Jézus a Krisztus, a megöletett Bárány, aki méltó, hogy uralmat gyakoroljon az egész teremtett világon, mennyei, földi, és alvilági teremtményeken is örökké.

Isten kiválasztott királya már el volt készítve, de előtte az embereknek meg kellett tanulniuk, milyen az emberek uralma, és mennyi nyomorúságot eredményez az, ha emberek kapnak királyi hatalmat.

Sámuel elmondja milyen módon fog a király uralkodni. Előjogai lesznek, kizsákmányolja az alattvalóit, és a

saját dicsőségét fogja szolgáltatni velük. A Biblia egyértelműen tanít a szellemi atyaságról (1Kor 4:15-17). De a király „lenyúlja” a szellemi gyermekeiteket.

A „Pásztor” testvér úgy gondolja, hogy bármi, amit a tagok tesznek az neki tulajdonítható, és rendelkezhet fölötté. Én most szellemi mechanizmusokról írok, mivel az Ószövetség testi, földi szövetség, az ottani testi történések a gyülekezetre nézve szellemileg értendők.

A vezető ráteszi a kezét arra a szellemi szolgálatra, amelyet más imádkozott át, vett el az Úrtól, és sikeresen működik. Amíg sikertelen a szellemi életed, és rászorulsz a vezetőd segítségére, addig nem fogod ezt megtapasztalni, csak ha az Úrnak engedelmeskedve eredményesen működik a benned levő kenet, és „sikeres” szolgálatod van.

*(Hadd írjam le, amit mi magunk is tapasztaltunk. Amikor a keresztyén iskolát alapítottuk, sokan segítettek tanácsokkal, anyagiakkal, és egyéb módon is. Természetesen a vezetőnk is segített, imáival, tanácsaival, és szerzett külföldről valamennyi anyagi támogatást is. Mi ezért meg is tiszteltük, de az alapítást nekünk mutatta az Úr, hogy mikor és hogyan, valamint gyakorlatban is mindent mi tettünk a feleségemmel. Ezen kívül még másik két városban is elindítottuk ugyanezt az iskolát, két másik testvér segítségével, és természetesen a vezetőnk szellemi támogatásáról biztosított bennünket. Egy amerikai testvér volt az iskolai alapítvány vezetője, és Ő segített a legtöbbet nekünk. Ezek után egy külföldi konferencián más vezetőknek a mi vezetőnk azt mondta, hogy ő három iskolát alapított. Ma is azt hirdeti, hogy a győri iskolát ő alapította. Éppen most találkoztam egy fiattal, aki oda jár az iskolába, és meglepődött, amikor az életünkről meséltem és említettem az iskola alapítását. Ő úgy tudja, a korábbi vezetőnk, a „pásztor” alapította. Ez nem fedi a valóságot, hanem egyértelműen **hazugság**. Nem is pedagógus, de még csak nem is lelkész. Ő nem alapította, hanem elvette, olyan helyzetbe hozott minket, hogy csak háborúskodás által tudtuk volna megtartani a vezető szerepünket, de szerintünk ez nem illik az Úr országának „ügyéhez”. Ezért csendben eljöttünk, inkább egyedül harcoltuk meg ennek a fájdalmaival, és senkit nem hoztunk el a gyülekezetből.*

Ma sem szívesen beszélünk erről, de a Sámuel által leírt előjogot ez a történet jól példázza. Ez a mi fájdalmas történetünk végül is nem vált kárunkra, ahogy az Ige írja: „Akik Istent szeretik, minden a javukra van.” Isten olyan kegyelemben részesítette a feleségemet, hogy most ismét iskolaigazgató lehet. Erre egy régi barátunk azt mondta: „a kenet mindig utat talál magának”. Én magam azóta is gyermekekkel foglalkozom a munkámban is, hiszen családgondozó vagyok, és alapítottam egy Royal Rangers cserkész törzset, mellyel 3 településen eredményesen működünk.)

Nézzük tovább Izrael történetét! Itt említi azt is, hogy tizedet szed tőletek, és ez nem csak a gyülekezeti tizedről szól, (amely egyébként nem újszövetségi gyakorlat) hanem a szellemi javakról is.

Másik nagyon fontos előjoga a királynak, hogy ő osztja a pozíciókat, hűbéreseket tart, valamint embereket emel más emberek fölé. Az emberi királyságra jellemző a hierarchikus rendszer, hogy egyik ember a másik fölött van, és rendelkezik vele. Ez csökkenti az egyén döntési lehetőségét, de a felelősségét is.

Isten királysága teljesen más alapokon indult, és ma is más alapokon nyugszik. Ahogyan a Biblia írja: „**A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jötevőknek hívatják magukat. Ti azonban ne így cselekedjétek, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.**” (Lk. 22,25-27)

Azt mondja az Úr, hogy a szolgálói lesztek. Bizony, ha emberi királyt akarunk, akkor már az ő szolgálói leszünk, és nem Istené. Ilyenkor a vezetőt szolgálják a vezetettek, és nem az Urat. Isten királyságában a nagyobb szolgálja a kisebbet, ahogyan a szülő gondoskodik a gyermekéről, mert az még nem képes magát ellátni. A földi királyságban az alatt valók szolgálják a királyt, és valóban jellemző, hogy mindig vannak, akik panaszkodnak a királyukra, mert egy emberi vezető sem tudja tökéletesen betölteni a király szerepét.

Amit ezután olvasunk, az nagyon félelmetesen hangzik a hívő emberek számára. „...akkor már nem válaszol az ÚR.”

Természetesen más területen, ha imádkozunk, Isten válaszol, ahogy megígérte, viszont ha királyt akartunk magunknak, akkor a király miatti panaszkodásunkra már nem válaszol. Ezt a problémát magunknak kell

orvosolnunk. Vannak, akik csak a királyt akarják leváltani másokra, de ettől a probléma meg fog maradni. Mint később látni fogjuk bármilyen jó embert, jó vezetőt tesz az Úr királlyá, azt **megrontja a hatalom**.

Tehát nem a király személyével van a baj, hanem a királyság rendszerével. Nyilván egy ilyen előjogokkal járó pozíció nagyon kívánatos az „ambiciózus” emberek szemében, és ezért beindul a királyi székért való harc, ahogyan azt Izrael történelmében, és a világtörténelemben is láthatjuk. Ne gondoljuk, hogy a Gyülekezetben majd ez nem így fog működni! A keresztyénség történelme is ugyanezt mutatja. Ne az Úrtól várjuk a királyság megszüntetését, ezt nekünk kell megtennünk! Nekünk kell a világi gondolkodásunkat, az elismertetési törekvéseinket megváltoztatni.

Nekünk kell az egyszemélyes vezetők helyett a Biblia szerinti presbitereket **szolgálatba** állítani.

Nézzük tovább a történetet! Miután Sámuel közölte velük a király előjogait, és a következményeket, mintha nem is hallották volna, csak hajtogatták tovább a magukét:

„Olyanok akarunk lenni, mint minden más nép: királyunk bíraskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat.”

A mai keresztyény gyülekezetekben nagyon hasonló a vélemény, és az indítékok, ezért van szükség az egyszemélyű vezetőre, hogy a Világ elismerjen minket, és legyen, aki reprezentálja a gyülekezetet, ne mondhassák, hogy csak szedett-vedett társaság vagyunk.

Ami még jellemző, hogy a pásztori szolgálatot a többi fölé emelték, és ha kérdezek a többi szolgálatról, általában azt mondják, hogy az evangélista is, a tanító is a próféta is, az apostol is a „pásztor” testvér, lehet, hogy másban is van ilyen ajándék, de benne mindenképpen. El is várják tőle, hogy végezze ezeket. Szinte olyan, mint egy „szupermen”, mindenés. Ebben az esetben hol a test? Csak a vezető hivatott mindezt végezni? – Igen, „ő vezessen a harcainkban”, és járjon előttünk – mondták.

Ez eretnokség, és helytelen gyakorlat. (Például a TV-s istentiszteleten is mindent ő csináljon, ő vezesse az összejövetelt, prédikáljon, levelekre válaszoljon és felolvassa a kvízzjáték nyerteseit, stb.)

Ezzel szemben ezt olvashatjuk az Isten Igéjében:

Ef 4,11-12

*„És Ő adott **némelyeket** apostolokul, **másokat** prófétákul, ismét **másokat** evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, ...”*

Világosan látszik itt a munkamegosztás. „Némelyeket” adott, és „másokat”, és „ismét másokat”, nem ugyanazt az embert adta mindegyik feladatra. Csapat munkáról van szó. Ráadásul ők csak felkészítik a tagokat a szolgálatra, a szolgálatot a tagok végzik. Itt nem is a vezetésről van szó, hanem a képzésről, és a „Test” felépítéséről. Azon kívül mindegyik szolgálat többes számban van megfogalmazva, még a pásztorok is. Minden gyülekezetben lehet, sőt a létszámtól függően kell is több pásztor, és nem ő egy személyben a vezető.

Szóval minden azt mutatja, hogy Isten nem akarja, hogy a népét egy ember vezesse, hanem Ő maga személyesen akarja vezetni a gyermekeit a Szent Szellem által.

A nép tudatosan döntött a királyság mellett, és Isten látta, hogy Ő bármit tesz, akkor is királyt fognak választani, ezért inkább Isten maga keresett egy királyt.

Mivel az Úr ismerte az emberek elvárásait, hiszen Ő szívek és vesék vizsgálója, olyan embert keresett, akit a nép is el tud majd fogadni. Tanulságos, hogy milyen szempont játszotta a legfontosabb szerepet a választásában, hogy **egy fejjel magasabb volt mindenkinél**. Ez fontos volt a nép miatt. Külső jegyek szerint ítélik meg manapság is a vezetőket, pedig tudjuk, hogy nem ez az Isten szempontja. Ma az számít, hogy jó kiállású legyen, jól tudjon beszélni, képzett legyen, és természetesen jól tudjon politizálni, kifelé és belül egyaránt. Fontos, hogy mindenkinek tudja azt nyújtani, amit várnak tőle. Ja, és a „demokratikus

(népuralomi)” szemléletünk miatt nagyon fontos a népszerűség. Mint látjuk Isten, megadta nekik a legjobbat, sőt még fel is kente a Szellemével.

1Sám 10,10-11

„Mert amikor odaértek a halomhoz, egy csapat próféta jött szembe velük. Akkor megszállta az Isten lelke, és prófétai révületbe került közöttük. Amikor azok, akik már előbb is ismerték, meglátták, hogy Saul a prófétákkal együtt révületben van, így beszéltek egymás közt: Mi történt Kisnek a fiával? Hát már Saul is a próféták között van?”

Tehát Saul tette Sámuel királlyá, Isten utasítására. A 11. részben azt olvashatjuk, hogy megtámadták Izraelt az Ammoniták. Az itt történtek szintén nagyon tanulságosak a hívő Eklézsia számára. Az első reakciója Isten népének az volt, hogy szövetséget akartak kötni az ellenséggel.

Sajnos ez megtörtént és ma is megtörténik a Gyülekezettel is. A következményt tudták: *„Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk neked!”*

Ha mi keressük az elismertetést, nem a világ fog megtérni, hanem mi fogunk nekik szolgálni. Az ellenség ettől vérszemet kap és még több feltételt, akar szabni, hiszen ilyenkor a világ diktál. *„Csak akkor kötök veletek szövetséget, ha kiszúrhatom mindnyájatoknak a jobb szemét, és ezzel gyalázatot hozhatok egész Izraelre.”*

Mit jelképez ez a keresztyénség számára? Ahhoz, hogy valóban tudjunk az Úr útján járni, világos mennyei látásra van szükségünk. A mennyeiek más dimenzió, mint a földi dolgok. A Gyülekezet nem egy evilági, földi szervezet, hanem magasabb dimenzióban, a mennyei valóságban működik, ehhez mennyei látásra van szükség. Az Isten Igéje sem csak egy földi könyv, melyet csak az értelmünkkel kell megértenünk, hanem kijelentést kell kapnunk belőle a Szent Szellemtől ahhoz, hogy a magasabb dimenzióit is fel tudjuk fogni, és a mennyei valóságban tudjunk működni.

Na mármost az embernek azért van két szeme, hogy térlátása legyen. Ha kiszúrnák az egyik szemét, akkor nem csak a látása fele vész el, hanem egy dimenzióval kevesebb lesz. Megszűnik a mélység látása is. Tehát, ha szövetséget akarunk az ellenségünkkel kötni, el fogja venni a mennyei látásunkat, és csak a földi dimenziók maradnak meg. Ez azt az illúziót kelti, hogy látunk, közben pedig mégis vakok vagyunk a mennyei dolgokra. Ahogy Jézus mondja: *„Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.” (Jn 9,41)*

Jelenések könyve 3. részben írja Isten Igéje. *„Mivel ezt mondd: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” (Jel 3,17)*

A földi dolgok látása megmarad, és lesz egy jó kis vallásunk, egyházunk, ahogy ez történt is az évszázadok során. Szép összejöveteleket fogunk tartani, műsoros esteket, játékdélutánokat, ájtatoskodásokat, stb., stb., stb.

Láthatjuk, az évszázadok során hogyan szűnt meg a mennyei látás a felkent gyülekezetben, és hogyan váltak földiekké, testiekké, és sokszor ördögiekké. Én most nem csak a régmúltról beszélek, hanem az utóbbi néhány évtizedről is. Ha szövetséget szeretnénk, elismertetést szeretnénk a világtól, el fogjuk veszteni a mennyei látásunkat, és mi leszünk az ő szolgálói. A gyülekezet eszköze lesz a világnak, a politikának, a hatalom gyakorlásának, a meggazdagodásnak. Az ilyen egyházra igaz Karl Marx megállapítása: *„A vallás a nép ópiuma.”*

Szerencsére a nép nem fogadta el azonnal a feltételeket, hanem tett egy emberi kísérletet, és segítséget kért a többi törzstől. Mikor a király ezt meghallotta, rászállt a kenet, és végül hatalmas diadalt aratott. Isten kenete még így is működött. Ezt a diadalt aztán felhasználta Sámuel Saul hatalmának megszilárdítására, hogy megújítsák a királyságot.

A következő részben Sámuel búcsú beszédet mond, és ebben megfogalmazza a királyság működésének

alapvető igazságát. Ha jó a király, akkor Isten megáldja a népet is, ha ellenben hűtlen a király az Úrhoz, a nép is szenved a következményét, és hiába kiáltanak akkor hozzá, **Isten nem fog válaszolni.**

Sámuel megígérte, hogy közben fog járni a népért. Fontos tanulság ez nekünk is, ha egy ilyen gyülekezethez tartozunk, szüntelenül közben kell járnunk az Úrnál, és nem folyton kritizálni a királyt, vagy panaszkodni ellene. Erre később jó példa volt Dávid, aki még a rossz királyt is szolgálta, és a halálát meggyászolta, mert a király akkor is az Úr felkentje. A 13. rész már Saul bukását írja le. Saul nem volt rossz ember, a királyi hatalom rontotta meg. A királyságban sem hagyta Isten kontroll nélkül a királyt, így ez sem jelentett teljesen egyszemélyű vezetést.

Saul éppen azért bukott el, mert nem tartotta fontosnak, hogy rajta kívül más mutasson be áldozatot, és hogy várjon a prófétára. Ahogy az egyszemélyű, keresztyénvezetők sem gondolják, hogy nekik szükségük lenne más szolgálati ajándékokkal együttműködni, őket tisztelni, elfogadni a kontrolljukat, igényelni a szolgálatukat.

A következő Istentől választott király, Dávid is csúnyán elbukott, de az utolsó esélyként hozzá küldött próféta szavára megalázta magát, és elnyerte a bűnbocsánatot, ezért ő az Újszövetség példája, és Krisztus előképe lett.

A harmadik király jól indult, az apjától örökölte a trónt, de a sok feleség elfordította a szívét és ő is elbukott. Az ő fia idejében pedig kettészakadt az ország, és Izrael az egység helyett a királyok és ellen királyok uralma alatt sínylődött, és elrettentő példává lett a népek között.

Látható, hogy a királyi hatalom rontotta meg őket, és buktatta el Isten választott népét. Salamon fia Roboám, és Jeroboám szétszakították az Isten népét. Ez erősen emlékeztet a keresztyénség szétszabdaltságára. Ahogyan Izrael szétszakadt, az megmutatja az egyház és gyülekezeti szakadások mechanizmusait. A harcaik többségét egymás ellen vívták, szinte állandó volt a testvérháború.

(1Kir 11,26-40)

*"Jeroboám, az efrátaei Nebát fia, Cerédából, Salamon szolgája, akinek egy özvegyasszony volt az anyja, név szerint Cerúá, föllázadt a király ellen. Az pedig, hogy föllázadt a király ellen, így történt: Salamon megépíttette Millót, és berakatta apja, Dávid városának a réseit. Ez a férfi, Jeroboám, **derék ember** volt. Amikor Salamon látta, hogy ez a fiatalember **jól végzi munkáját**, az összes robotmunkák felügyelőjévé tette a József házában. Abban az időben Jeroboám elment Jeruzsálemből, és útközben találkozott a sílói Ahijjá prófétával, aki egy új köpenybe volt burkolózva. Csak ők ketten voltak a mezőn. Ahijjá megragadta a rajta levő új köpenyt, tizenkét részre hasította, és ezt mondta Jeroboámnak: **Végy magadnak tíz részt, mert ezt mondotta az ÚR, Izrael Istene: Én kiszakítom az országot Salamon kezéből, és tíz törzset neked adok. Egy törzs azonban az övé marad szolgálomért, Dávidért és Jeruzsálem városáért, amelyet kiválasztottam Izrael összes törzse közül. Azért lesz ez, mert elhagyott engem, és Astóretet, Szidón istenét, Kemóst, a móábiak istenét és Milkómot, az ammóniak istenét imádta; nem az én utamon járt, rendelkezéseimet és végzéseimet, amelyeket én helyesnek látok, nem hajtotta végre úgy, ahogyan apja, Dávid. De nem veszem ki a kezéből az egész országot. Megtartom őt fejedelemnek egész életében szolgálomért, **Dávidért, akit kiválasztottam**, és aki **megőrizte parancsolataimat és rendelkezéseimet**. Fiának a kezéből veszem ki az országot, és tíz törzset neked adok. Csak egy törzset adok fiának, hogy maradjon előttem mindenkor mécsese szolgálomnak, Dávidnak Jeruzsálem városában, amelyet kiválasztottam magamnak, hogy ott legyen a nevem. Téged pedig **főlemellek, és uralkodni fogsz mindenem**, amit megkívánsz. **Te leszel Izrael királya!** És ha hallgatsz mindarra, amit parancsolok neked, ha az én utamon jársz, és azt teszed, amit én helyesnek látok, és ha megtartod rendelkezéseimet és parancsolataimat, ahogyan tette azt szolgálom, Dávid, akkor veled leszek, és **építek neked maradandó házat**, amelyet Dávidnak építettem, és neked adom Izraelt. Így alázom meg Dávid utódait, bár nem örökre. **Salamon meg akarta öletni Jeroboámot**, Jeroboám azonban útra kelt, és **Egyiptomba menekült** Sisákhhoz, Egyiptom királyához. Ott is maradt Egyiptomban Salamon haláláig."***

Nézzük akkor meg, hogy is történt Isten választott népének a kettészakadása! Ahogy az előzőekben is már hangsúlyoztam, a célja, hogy ezeket leírták, a mi okulásunk, mivel az ott történt dolgok az Újszövetségben szellemi történésekre értendők, illetve szellemi történéseknek az előképei, makettjei.

Tehát a most tárgyalt történet magyarázatot ad és modellezi az egyháztörténelmet jellemző szakadásokat, ami minden hívő és nem hívő ember szemében botrányként van, és sokakat tart ma is távol a hittől. Hiszem, hogy az egyháztörténelem legnagyobb eseményének, az elragadtatásnak a küszöbén állunk, de ezt hátráltatja a gyülekezet szétszabdaltsága. Természetesen nem a szervezeti, külsődleges szétszabdaltság az elsődleges probléma, és nem ezt kell megoldanunk. A szívbeli, felekezeti érzések, a dogmatikus, bigott gondolkodás, és a megkövült tanítások jelentik a problémát.

Jézus főpapi imájában a legfontosabb az egységért való közbenjárása, mely utasítás is egyben. Ez nem egy alternatíva, hanem Krisztus uralmának alapkritériuma. Szerintem ez az egység – Istennel és egymással – lesz az alapja az 1000 éves békeországglásnak. Hiszen, csak ahol egység van, ott van szeretet, illetve ez fordítva is igaz, ahol szeretet van, ott biztosan egység is van. Most nem szeretnék többet írni az egységről, mert ez egy csodálatos, de hatalmas téma.

Az első, amit megállapíthatunk a fenti történetből, hogy alapvetően a királynak az Istentől és az Ő szavától való elhajlása okozta a szakadást, tudniillik Isten maga szakította el a népet Salamontól, mert nem volt már engedelmes Isten iránt.

Ugyanígy kimondható, hogy a szakadások háttérében a gyülekezetek vezetőinek a bűne áll. Természetesen az egész nép követte a királyt a bűnbe, hiszen ez a királyság jellemzője. Isten megmondta előre, hogy elszakítja a népet Salamon fiától, és már választott is egy riválist, aki egy rendes, szorgalmas, becsületes ember volt. Tehát kinek a műve a gyülekezeti szakadás? Nem, nem az ördög műve! Ő nem tud semmit tenni Isten népével, ha hűségesek az Úrhoz. Világosan kimondhatjuk, hogy Isten okozza a szakadásokat, mert a népe már elpártolt tőle, és engedetlen a beszéde iránt, ahogy ezt Babel történeténél is láthatjuk. A szakadás létrehozásához használta fel az Úr Jeroboámot. Lehet azt mondani, hogy ő az Úr eszköze volt ebben.

Salamon reakciója sajnos tipikus, és nem Dávid példáját követi, hanem a királyi pozícióból adódik a reakciója. Nem, nem megtér! Meg akarja ölni Jeroboámot. Akárcsak az elődjei, például Abimélek, aki megölette a féltestvéreit, „70 férfit egy kövön”, vagy Saul, aki halálra üldözte Dávidot a már felkent következő királyt. Ez a reakció jellemzi sajnos ma is a „királyi rendszereket”, egyházakat, felekezeteket, gyülekezeteket. Amikor szakadás fenyeget nem a megtérés útját választják, hanem neki esnek, hogy kicsinálják azokat, akik úgymond „lázítanak, szakadást csinálnak”. Pedig nem látom sehohol az igében, hogy megtérés nélkül meg lehetett volna akadályozni Isten választott népének a szétszakadását.

Jeroboám ekkor Egyiptomba menekül amely, mint tudjuk, a világot jelképezi. Sajnos sok kiteszított „lázító” is nem az Úrhoz menekül, hanem a világtól vár vigaszt. Később látjuk, hogy Jeroboám sem az Úr útját választja, hanem világi megoldást, pedig Isten megígérte neki, hogy ha a parancsait megtartja, akkor fölemeli, és uralkodni fog mindenben, amit megkíván. „– Te leszel Izrael királya!”

Most kérlek, olvasd el az 1Kir 12. részt! Mikor meghalt Salamon, automatikusan a fia lépett a trónra, függetlenül attól, hogy milyen ember, alkalmas-e rá, méltó-e rá, és Isten őt akarja-e trónra juttatni. A királyságban csak a király halála után jöhet egy új király, ez a királyság rendje, és nem a kenetkezéssel kapja a pozíciót, hanem a pozícióhoz kéri a kenetet, és jó esetben Isten meg is adja neki.

Ekkor a nép visszahívta Jeroboámot. Mint látjuk a királysággal megfordult a vezető kirendelésnek a rendje. Már nem az Úrtól várják a királyt, hanem a nép választja. Vajon milyen államforma ez? **Demokrácia!** A nép uralma, ez már nem Isten uralma, ahogy ma is a legtöbb gyülekezetben a „nép” dönti el kit választ vezetőnek. Egy mondás szerint „a farka csóválja a kutyát”, vagy a „kocsi húzza a lovat”. Ha a vezetettek döntenek el, ki legyen a vezető, akkor vajon ki vezet valójában? Igen, a választópolgárok, azaz a **nép**. Ez földi uralmáknál rendjén is van, bár rengeteg hátulütője van ennek is, de talán emberségesebb, mint a diktatúra, vagy a monarchia. De Isten országa teljesen más alapokon nyugszik, mint tudjuk. Tulajdonképpen a királyt is a nép kérte Sámuelától, demokratikus döntéssel akarták eldönteni az államformát, és mint látjuk jól melléfogtak, ahogy a történelem során legtöbbször a tömegek, a nép a rossz oldalon állt. Akárcsak ma is.

Isten országa nem demokrácia, és nem is diktatúra, hanem Teokrácia, azaz az Istennek, mint mindenkinek felett álló hatalomnak az uralma. Egyedül Ő jogosult, hogy uralmat gyakoroljon az emberek felett, mert Ő alkotott minket, az Ő tulajdonai vagyunk. Nem jogosult egyik ember a másik felett uralmat gyakorolni,

hiszen mindannyian teremtmények vagyunk. Isten az Uralmat átadta az Ő fiának, Jézusnak, mivel Jézus életét adta az emberekért, ezért vált jogos uralkodóvá. Ő megöletett, mint egy ártatlan bárány, és nem hadakozott az Őt gyalázók ellen, mert tudta, hogy csak ez által szabadulunk ki a bűnnek és a halálnak a szolgátságából. Ő, mint megöletett bárány az egyedül méltó uralkodó a világegyetemben, és ezt a jogot nem az erejével, hanem az önfeláldozásával szerezte meg. Az Ő uralma a szeretet uralma, és az Ő országa csak az önfeláldozás által áll fenn. Őt, mint bárányt dicsőíti az összes mennyi teremtmény, és a bárányi, önfeláldozása vált ki csodálatot és hódolatot a mennyben, és csak azok fognak vele együtt részt venni az 1000 éves kormányzásában, akik szintén azonosultak az Ő áldozati bárány jellemével, lelkületével, indítékaival, akikben már teljesen megtört az uralkodási hajlam, és csak az önfeláldozó vezetésben hisznek, nincs már bennük csírája sem a tekintély gyakorlásának, hanem örömeiket lelik a szolgálatban, az önfeláldozásban. A régebbi korok újjászületett hívői, és a gyülekezetek vezetői hittek ebben, és tanították a mártíromság erényét. Ahogy látjuk, a mennyben a mártírokat különleges tisztelet övezi, mert le tudták győzni a bűnbeesés következményét, az egoizmusukat.

Jeroboám szószólójává lett a salamoni uralom által elnyomott rétegeknek. Minden királyságban, „kiskirályságban” vannak kiváltságosok, „hűbéresek”, és elnyomottak. Ezt előre megmondta Sámuel a népnek, de azt is, hogy hiába panaszkodnak emiatt, az Úr nem fog segíteni. Hát, ahogy látjuk ők is panaszkodtak, de a király nem a tapasztalt idős tanácsadókra hallgatott, hanem a fiatal törtető barátaira. Szerintem az idős tanácsadók jelképezik a vezető lelkiismeretét, míg a fiatalok a testies, „ifjúkori kívánságot”. Ahogy Pál írja:

2Tim 2,22-26

„Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat. Az ostoba és éretlen vitatkozások elől térj ki, tudva, hogy ezek viszálykodást szülnek. De az Úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkivel, tanításra alkalmas és türelmes, aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot, és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.”

1Tim 3,6

„Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék.”

Egyértelmű, hogy ifjúkori kívánság alatt nem a paráznaságot értette, hanem a felfuvalkodást, elbizakodottságot, amelyet a vezetés miatti tekintély okozhat. Ez jellemző a fiatalokra, hogy hamar túl sokat gondolnak magukról. (Sajnos ez velem is megtörtént, és ezzel sokaknak ártottam a vezetői működésem során.)

Nagyapámtól hallottam, hogy a hívő ember olyan, mint a gabona, amikor még friss, üde zöld, akkor egyenesen feltartja a fejét, mintha büszke lenne, mert **a feje még üres**. Mikor kezd megszáradni, egyre jobban meghajtja a fejét, mivel kezd megtelni a feje terméssel, de akkor aratják le, mert benne van az igazi érték. Amikor még fiatal az ember, keveset tud és keveset tapasztalt, még hajlamos a felfuvalkodottságra, de ahogy Isten világossága éri, egyre kevésbé büszke, egyre jobban meghajtja magát Isten hatalmas keze alatt, és ekkor kezd értékesé válni Isten számára, mert az Úr a „kevényeknek ellene áll, de az alázatosoknak kegyelmet ad”. Kívánom mindannyiunk számára ezt a kegyelmet, de különösen a vezetők számára. Ide eljutni nem lehet fájdalom, és szenvedések nélkül. Az embernek fel kell adnia önmagát, és valóságossá kell válnia annak, hogy meghaltunk önmagunknak, különben csak gyümölcstelenek, éretlenek és az Úr számára értéktelenek leszünk.

Sajnos sok ilyen értéktelen ember gyakorol ma is hatalmat a Gyülekezetekben, mint a „tövisbokr”. Látjuk, hogy Roboám lelkiismeret furdalás nélkül zsarnokoskodott Isten választott népén, de Isten tervében ez szerepelt, mert a nép emiatt odaállt Jeroboám mögé, és bekövetkezett a megpróbált szakadás. Kinek a műve volt ez, ki tervezte ezt el? Nem a Sátán! NEEEEEM! Isten tette ezt, Salamon elhajlása miatt!

Itt volt a nagy lehetősége Jeroboámnak, hogy bemutathassa Isten országát, az Ő uralmát ezen a földön, hiszen olyan ígéreteket kapott, mint Mózes, vagy mint Dávid, de sajnos nem tudott élni ezzel a nagy lehetőséggel.

Roboám reakciója tipikus, összegyűjtötte a sereget, hogy hadakozzék a „testvérek” ellen. Sajnos a keresztyénség története a testvérháborúk története. Sokszor még fizikálisan is üldözték egymást, és halomra gyilkolták a testvéreiket, inkvizíció elé hurcolták egymást, de nyilván ma nem ölhetik meg a másik embert, mert a társadalmi normák ezt nem engedik meg, viszont rágalmozással, „ördögözéssel”, és még más egyéb elfogadott módon is hadakoznak egymás ellen. Sokszor már régen nem emlékeznek a kiváltó okra, de mégis egymás ellen háborúznak a keresztyének. Ez gyalázatára van Isten népének!

Roboám meghallotta Isten hangját, és nem ment harcba a testvérei ellen, de az utódai nem követték, hanem sok háborút vívtak egymás ellen.

Jeroboám hová költözött? Oda ahol Abimélek élt annak idején, és az ő nyomdokait követte. Félt, hogy a nép visszapártol Roboámhoz, pedig Isten ígéretet tett arra nézve, hogy neki adja a királyságot. Erről elfeledkezett, mert a paranoia erősebb volt a lelkében.

Egy fontos törvényszerűség: a szakadáscsinálók paranoiásokká válnak, a diktátorok is mindig tele vannak üldözési főbiákkal. Másoktól az ember elhatárolhatja magát, de saját maga elől nem menekülhet, ezért meg kell változtatnunk magunkat Isten Igéje szerint. Abban az időben az Isten jelenlétével Jeruzsálemben, a templomban lehetett találkozni, ott lehetett megtisztulni, és a törvényt betölteni.

Ma szerintem az Isten Igéje, a BIBLIA szolgálja ezt a célt, hogy a hívők általa megtisztuljanak, meghallják Isten hangját, és találkozzanak Vele.

Azt találta ki Jeroboám, hogy oltárt épít Jeruzsálemtől függetlenül, és meggyőzi a népet, hogy itt is ugyanúgy lehet Istennel találkozni, és áldozni.

Sajnos nem bízott Isten ígéretében, hanem elkezdett emberileg ügyeskedni. Szerintem szakadáskor ugyanez történik a vezetőkkel. Az Úrban való bizalom helyett megpróbálják emberi módszerrel összetartani a népet, illetve megtartani vezetői pozíciójukat.

Nyilvánvalóan ez bálványimádást jelentett Izrael életében, azaz szellemi paráznaságot. Amikor szakadásoknál tanításokra, hitelvekre hivatkoznak, az mindig csak ürügy az elszakadásra, de az igazi ok általában a hatalom megszerzése, vagy megtartása. Ezek a tanítások aztán bálványokká lesznek, még akkor is, ha egyébként igazak, és a vezetők ezek hangoztatását arra használják, hogy a nép ne hogy visszatérjen oda ahonnan elszakadtak. **EZ BÁLVÁNYIMÁDÁS ÉS SZELLEMI PARÁZNASÁG!**

Pld.: Jézus Isten vagy isteni, szombat, bemelegítés, fejbekötés, nyelveken szólás, kenet alá kell menni, tanítványság, stb. Ismerjük, hogy egy valamire való baptista prédikátor akár hol üti fel a Bibliát, mindig a bemelegítéshez jut el, vagy a „pünki”-k az Ap Csel 2,38-ra, s vannak, akik a megvalláshoz. Vigyázzunk, nehogy Isten Szent Beszédéből bálványt készítsünk, ahogy a rézkigyó hit nélkül már bálvány lett, és bűn volt Izrael életében!

2Kir 18,1-5

*„És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izrael királyának harmadik esztendejében kezdett uralkodni **Ezékiás**, Akháznak, a Júda királyának fia. Huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Abi, a Zakariás leánya. És **kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, amint az ő atya, Dávid cselekedett volt. Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az ércigyt is, amelyet Mózes készített; mert mind az ideig az Izrael fiai jó illatot tettek annak, és nevezék azt Nékhustánnak. Egyedül az Úrban, Izrael Istenében bízott, és őutána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között sem azok között, akik őelőtte voltak.,,***

Kedves testvéreim, nem szabad csak kiragadott részeket magyarázni a Bibliából, hanem az egész Írás Szellemét ismerve kell összerakni az Úr kijelentéseit, és megismertetni az Ő akaratát!!

Nem szolgálhatja a Biblia, Isten Szava a mi hatalmi céljainkat, mert nem marad megtorlás nélkül az, ha valaki saját, vagy bármilyen más, emberi célra használja fel a Szent Igét. Ha félre értjük az üzenetét, akkor

magunkat csapjuk be! Inkább most derüljön ki az én hitelveimről, hogy tévesek, minthogy majd a nagy ítéletkor kelljen ezzel szembesülni!

Róm 3,4

„...inkább, az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, amint meg van írva: Hogy igaznak ítéltesél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor vádolnak téged.”

Abba kellene már hagynunk a „limonádé” prédikációkat, mert ettől éhen halnak az emberek. Az éretteknek KEMÉNY eledel való, amely ugyan nehezebben emészthető, de nagyobb erőnlétet ad. Persze csak annak kell kemény „kaja” aki nehéz munkát végez. A „foteles” hívőknek nincs szükségük a tápértékre, hiszen nem végeznek semmilyen szellemi munkát, csak szellemi „aerobikoznak”, és állandóan felpumpáltatják magukat, miután leeresztettek.

Isten azt akarja, hogy lépjünk ki és végezzünk nehéz melót, az Ő uralmáért, a Teokráciáért, hogy minél előbb eljőjön!

„Maranatha, jövel Uram, Jézus!”